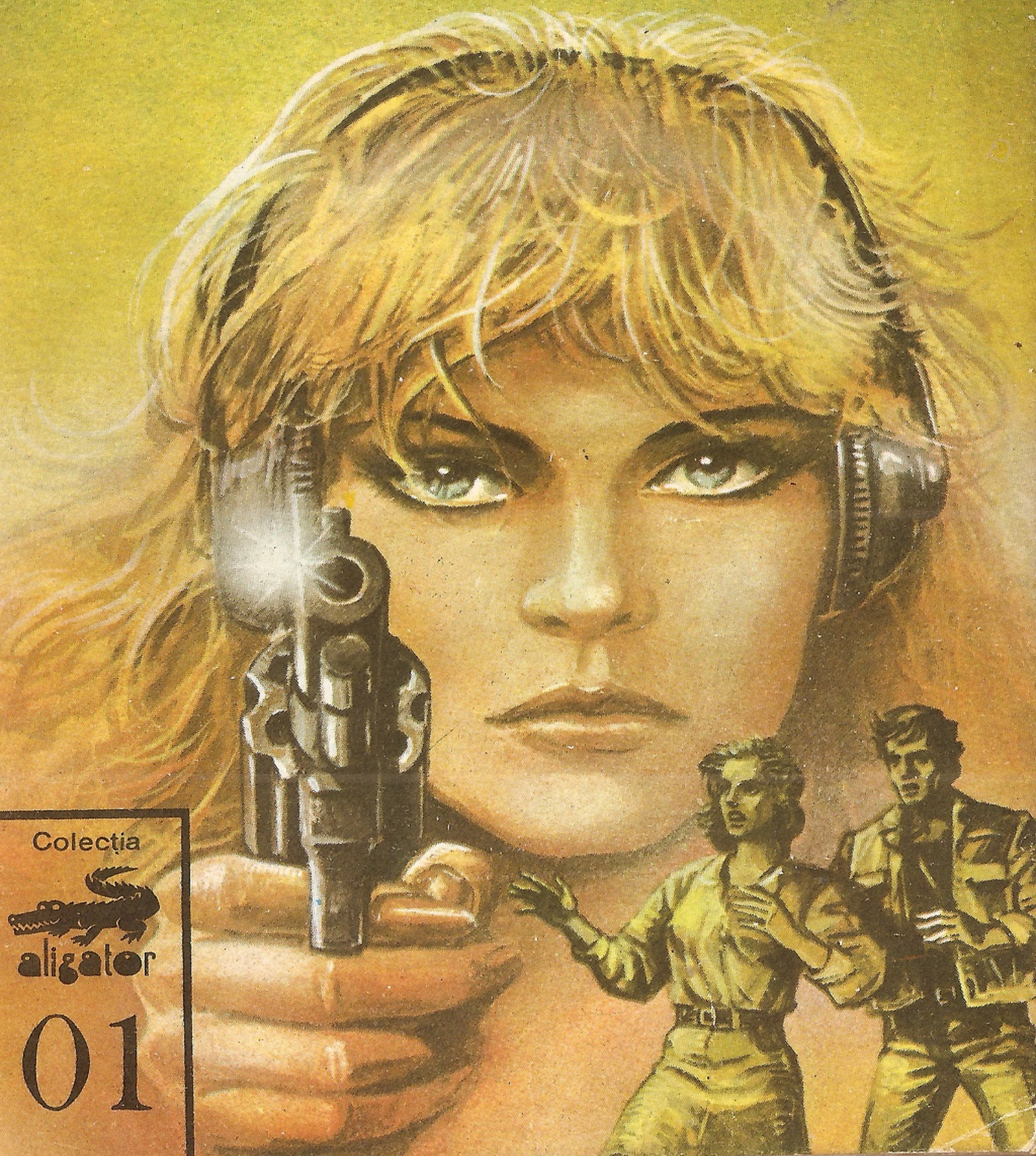

Ștefan Berciu

CONTRABANDA

CU MOARTEA

Colectia

01

ȘTEFAN BERCIU

**CONTRABANDĂ CU
MOARTEA**

www.virtual-project.eu

Coperta:

VALENTIN TĂNASE

COLECȚIA ALIGATOR
01

Editura BUCUREȘTI
în colaborare cu „Q” MANAGEMENT
1990

ÎN PERICOL DE MOARTE

Omorul fusese pus la cale încă din luna trecută.

Abia începuse toamna, că ploile se și porniră de câteva zile, dar asta părea să nu-i sperie pe cei doi vagabonzi, Lache Bâldău și Gică Roabă, care pentru prima dată de când se știau pe lume fuseseră angajați pentru o treabă cu adevărat „serioasă”, adică să ucidă pe cineva. Atât unul cât și celălalt nu și-ar fi depășit condiția lor de mizerabile haimanale, dacă soarta nu le-ar fi scos în cale pe Radu Grapă, hoț înrăit și școlit la unul din marii spărgători internaționali, Nino Zapan, zis Marchizul, cunoscut „colecționar” de bijuterii și pietre prețioase.

Lache era uscățiv și înalt, iar chipul său ca al unui cal scos la reformă exprima groază, dar și milă, în egală măsură. Avea patruzeci și doi de ani, idiot la limita de jos, cu un vocabular ce se rezuma la vreo treizeci – treizeci și unu de cuvinte, dar, cei i drept, nu abuza de el.

Prietenul lui Lache, masivul Gică, douăzeci și nouă de ani, la fel de inteligent ca și acela, îți trezea numai teamă, mila nepotrivindu-se aspectului său de boxer abia ridicat, după ce ar fi fost numărat până la trei sute. Dar, niciunul dintre ei nu mâncase, fie numai o singură dată, pe săturate și nici măcar nu se gândise să omoare pe cineva.

Radu Groapă îi cunoscuse cu două-trei săptămâni mai înainte, în vreme ce „băieții” se aflau în căutare de „lucru” și nasul lui de vulpe bătrână adulmecă mai întâi pe Gică, nu atât fiindcă era mai tânăr ca Lache, ci mai ales pentru alura lui de luptător. Cei doi vagabonzi ieșiseră din oraș de aproape o oră, lăsând bariera în urmă cu vreo patru kilometri, iar acum se apropiau de podul din piatră,

uitându-se de jur împrejur, cu luare-aminte, având aerul că nu doreau să fie văzuți de nimeni. Curând, luară podul în stăpânire, Gică așezându-se la capătul dinspre satul unde domnul Mișu Nedrea avea o firmă, iar Lache rămânând la intrarea pe pod, dinspre oraș. Și, după ce mai aruncară o privire asigurătoare în jurul lor, se puseră la pândă, așteptând să apară „clientul” pe care domnul Radu Groapă li-l arătase de-aproape, ca nu cumva ei să răpună pe altul.

Într-un târziu, începea să se lumineze bine de ziuă și silueta unui bărbat tânăr de vreo treizeci de ani se făcu văzută. Era Vasile Hâncu, unul dintre lucrătorii din fabrica de ambalaje a domnului Mișu Nedrea.

— Uite-l! șopti Lache Bâldău, arătând lui Gică Roabă în direcția din care „clientul” venea către ei.

După ce chibzui câteva zeci de secunde, Roabă își dădu seama de realitate și, pe dată, își scoase matracă ce o ținuse ascunsă, până atunci, pe mâneca hainei. Celălalt făcu la fel, după care zise:

— Dai tu și zic eu?

Gică își umflă bojocii și se grozăvi:

— Dau eu, că dă la tine, zice că l-ai mângâiat.

Cel cu cap de cal reformat se învoi, iar mai tânărul său însoțitor, de-îndată ce Vasile Hâncu ajunse lângă el, îi bară drumul și râzând prostește, îl întrebă:

— Un’te duci?

— Ce-i treaba ta? ripostă Vasile, și-l împinse într-o parte, dezechilibrându-l.

Venindu-i din spate, Lache îl plezni pe Vasile cu măciuca, dar nu-i atinse decât urechea dreaptă.

Victima se răsuci spre agresor și-l înșfăcă puternic, imobilizându-l. Poate că l-ar fi lovit, dar nu mai avu răgaz pentru asta, fiindcă Gică Roabă își repezi măciuca năpraznic, lovindu-l la cap, producându-i o puternică hemoragie. Vasile Hâncu se prăbuși în nesimțire.

Lache Bâldău scoase un fluierat scurt și imediat o căruță care se găsea dincolo de niște boscheți se puse în mișcare spre ei. Dar în vreme ce aruncau în căruță trupul lui Vasile, Gică Roabă îl făcu atent pe vizitiul care nu era altul decât dom' Radu Grapă, cel care-i angajase pentru omor, că la o distanță nu prea mare de ei s-a aflat o bicicletă, care parcă s-ar fi și oprit din mers, doar doar să vadă ce făceau ei cu ăla pe care l-au răpus.

— Trebuia să vă fi oprit! cugetă încercatul dom' Radu.

— Păi da, făcu Gică, d-aia și eu am vrut să-l mai țin de vorbă, dar el n-avea conversație și dac-a dat în mine, am dat și eu!

— Am dat și eu! interveni Lache, că așa-i la mardeală. Totul e bine până se dă prima labă. După aia, Dumnezeu cu mila!

— Ssst! făcu Radu și rămase cu privirea ațintită către liziera de pomi care mărginea șoseaua, pe unde tocmai trecea o tânără pe bicicletă, pedalând de zor spre oraș. Aia e? Aia e biciclista de care ziceți că ar fi putut să vă vadă?

Cei doi vagabonzi dădură afirmativ din cap, iar dom' Radu Grapă se puse pe râs, asigurându-i, cu superioritatea pe care i-o dădeau — până și dinaintea propriilor săi ochi — relele făptuite până atunci:

— E departe, băi fraierilor! Nici cu binoclul n-ar fi avut spor să vă vadă.

Le făcu semn să urce în căruță și apoi dădu bice cailor, care porniră într-un galop disperat către orașul care, cum știm, nu era prea departe.

Pe la orele șapte, în aceeași dimineață, lucrătorii din fabrica lui Mișu Nedrea descoperiră cadavrul colegului lor Vasile Hâncu, pe coridorul care lega atelierele de vestiare.

Anunțat acasă, patronul sosi la fabrică, fără prea mare grabă și tot fără prea mare grabă, chestorul Onu Durda îl trimise acolo pe comisarul Ion Costin, un tânăr care să tot fi avut 25-26 ani.

De cum îl văzură, lucrătorii domnului Mișu Nedrea nu-i prea acordară încredere tânărului polițist, dar când acesta se aplecă deasupra cadavrului și prinse a-l mângâia, spunându-i pe nume, mai toți colegii victimei îl îndrăgiră, aflând că au fost prieteni.

După o vreme, comisarul Ion Costin începu cercetarea locului unde se afla cadavrul lui Vasile Hâncu și mare-i fu mirarea când, în ciuda răniilor mari și profunde pe care agresorii i-o produsese la cap, în jurul victimei nu se afla nicio pată de sânge fie ea oricât de mică. Desigur, asta însemna că omorul se făptuise în altă parte, dar atunci se punea întrebarea: ce a urmărit ucigașul, aducându-l în fabrică ori îndepărtându-l de la adevăratul loc al crimei?

Oare locul acela prezenta un pericol și mai mare pentru asasin, decât însăși crima? Poate, dar în acest caz, locul asasinatului trebuia urmărit cu același interes ca și aflarea criminalului!

— Domnule comisar, interveni un bătrân șef de echipă al cărui glas avea delicatețea unui joagăr iar privirea-i exprima blândețea lui Al Capone în clipa când împușcase 40 de oameni de-ai lui Dillinger, ia uitați-vă ce se află taman la un metru și jumătate de mort.

Și-i arătă o cheie tubulară de 27, adică o sculă de fier cu o lungime de vreo 30 cm.

Ion Costin se aplecă și ridică obiectul cu mare grijă și bine făcu, fiindcă purta nu doar câteva amprente, ci chiar și niște pete de sânge.

— A cui e cheia asta tubulară? întrebă polițistul.

Și tot bravul șef de echipă fu acela care lămuri lucrurile, precizând:

— A lu' Gheorghe Fotea, mecanicul nostru de întreținere care, ce să ne mințim? Că știe toată lumea de aici, nu se prea avea bine cu bietul Vasilică Hâncu! și arătă spre mort, după care se închină vârtos.

Tânărul comisar privi circular, cuprinzându-i pe toți cei de față și, drept urmare, auzi un murmur care aproba spusele bătrânului șef de echipă.

— Ei! făcu o lucrătoare mai tânără. Dacă ar fi să ne luăm după gura lumii, nea Gheorghe Fotea ar fi fost chiar prins de Vasile furând de prin hainele oamenilor lăsate la vestiar și chiar din materialele pe care le folosim noi la confecționarea ambalajelor...

— Mai știe și altcineva asemenea lucruri despre Gheorghe Fotea?

După o lungă tăcere, din grupul care se adunase în jurul mortului se desprinsese un bărbat de vreo treizeci de ani, care înaintă spre polițist, simplu, fără ostentație, murmurând:

— Eu, domnule comisar! Eu știu mult mai multe decât ei, iar cât privește pe Vasile, e adevărat că nu ne-am avut chiar ca frații!

Și, cu dosul palmei stângi, își șterse o lacrimă care-i ajunsese cam pe la mijlocul obrazului, după care adăugă:

— Dar de omorât, nu l-am omorât eu.

— Dacă înțeleg bine, ești chiar Gheorghe Fotea?

Celălalt îi întinse mâinile, gata să-i fie încătușate, dar Ion îl bătu pe umăr și-i zâmbi silit. Apoi ținându-l cu privirea, șopti însă destul de tare ca și ceilalți să-l poată auzi:

— De ce ți-aș pune cătușele? Doar m-ai asigurat că nu dumneata l-ai ucis.

Asistența făcu un pas înapoi, oamenii privindu-se mirați de neobișnuitele purtări ale comisarului cel tânăr care, mai înainte, mângâiasse pe cel neînsuflețit, iar acum refuzase să-l pună în fiare pe cel care, după socotelile lor, se dovedise a-l fi omorât pe Vasile.

Ion mulțumi tuturor pentru participare, luă corpul delict cu el (cheia tubulară) și-l rugă pe Fotea să treacă pe la el, după ce-și va lua masa de prânz. Dar când să părăsească fabrica, se pomeni cu presupusul ucigaș dinaintea lui.

— Luați-mă cu dumneavoastră!
— De ce? se arată polițistul nedumerit.
— Aici nu mai rămân și, dacă ajung acasă, îmi iau zilele.

— Ia lasă prostiile! se arată comisarul dur, însă Gheorghe îl prinse de un braț și-l cercetă cu o privire disperată. Mă rog, îți place mai mult la poliție, hai acolo, dar să știi că odată intrat...

— Nu mai ies până ce nu s-or limpezi lucrurile! îl completă Fotea, și amândoi porniră spre chestură.

Mișu Nedrea venise în mare grabă la chestorul Onu Durda, spre a i se plânge că acesta din urmă avusese nefericita inspirație să-l trimită spre cercetarea uciderii lui Vasile Hâncu tocmai pe comisarul Ion Costin, prieten din copilărie cu victima. Chestorul izbucni într-un hohot de râs forțat, menit să-l dezarmeze pe Nedrea, după care îi mărturisi:

— Am făcut-o special, nene Mișule! La care, fabricantul rămase interzis și, abia într-un târziu izbuti să bâiguie:

— Special?! Adică, înadins?!

— Ei, da! se arată Onu Durda și mai misterios, dar numai pentru câteva clipe, fiindcă după aceea își lămuri interlocutorul. Nu uita, nene Mișule, că, în dorința lui de a nu întina memoria celui mai bun prieten al său din copilărie, comisarul Ion Costin se va opri la timp, iar cercetările vor lua calea dorită de noi.

În secunda următoare, Nedrea sări de pe fotoliul în care se cufundase și, într-o efuziune greu de imaginat, se repezi la chestor, sărutându-l pe amândoi obraji și declarându-l cel mai ingenios dintre toți polițiștii care au fost și vor fi vreodată. Poate că entuziasmul și declarațiile sale nu s-ar fi oprit aici, dacă viermele îndoielii, cel sortit să macine încrederea în fericire, n-ar fi mușcat din speranțele sale, fiindcă se pomeni precizând:

— Domnule chestor, dar nu Vasile Hâncu era cel care cumpăra opiu de la oamenii mei, ci fratele său mai mic, Ene, care s-a sinucis anul trecut.

Onu zâmbi superior și își liniști oaspetele, căci astfel cu atât mai mult Ion nu va da în vileag ceva legat de acest aspect al afacerii cu opium. Cineva ciocănea de partea cealaltă a ușii, iar chestorul îl îndemnă să intre. Noul venit era comisarul Ion Costin.

— Am Onoarea, domnule chestor! își salută superiorul tânărul polițist, după care adresează lui Mișu Nedrea un „Bună ziua” abia perceptibil.

— Ia loc, domnule comisar! se grăbi Onu să-și invite subalternul, prefăcându-se a nu fi observat antipatia manifestată de Ion față de oaspetele său, fabricantul.

— Pot să revin! declară comisarul, gata să nu tulbure întrevederea celor doi, însă chestorul insistă:

— Nici nu bănuiești cât de bine ai căzut! Uite, domnul Nedrea este foarte interesat ca omorul săvârșit în fabrica lui să fie cât mai repede soluționat.

— Domnule comisar, interveni nenea Mișu, surâzător, nu de alta, n-aș vrea să apar în ochii femeilor ca asasin. Gândiți-vă, mi-ar scădea acțiunile! mai spuse el și râse silit.

Ion îl ținut cu privirea și fără pic de convingere ripostă pe un ton șters:

— Dar nimeni nu vă acuză de crimă, domnule Nedrea.

— Mă rog, deocamdată!

— Ce vorbe sunt astea, domnule? îl dojeni chestorul pe fabricantul de ambalaje. Și, ca să fie mai convingător, se adresează comisarului:

— Ce zici, Ioane?

Tânărul polițist ridică din umeri în semn de nedumerire, ca imediat să-și explice atitudinea față de pretinsa nedumerire a șefului său:

— Cred că domnul Nedrea s-a exprimat cât se poate de corect, atâta vreme cât asasinul nu a fost dovedit.

— Vezi, domnule chestor? se arată nenea Mișu supărat.

De-ndată Onu Durda sări, gata să pună lucrurile la punct, dintr-o răsuflare și interveni, de parcă ar fi dorit să împace pe cei doi beligeranți.

— Domnule Nedrea, cred ca faci aprecieri hazardate, fără să încerci măcar a observa umorul negru pe care-l practică mai tânărul meu coleg.

Apoi, răsucindu-se către comisar, prinse a enumera dovezile care îl acuzau pe Gheorghe Fotea de uciderea lui Vasile Hâncu, enumerând cheia tubulară care aparținea presupusului criminal, petele de sânge de pe cheie, care făcea parte din grupa și categoria sangvină a celui reținut, amprenteale acestuia aflate tot pe cheia tubulară, cum și cazierul de răufăcător, care cuprindea câteva rele de mică importanță, pentru care ispășise din plin.

— Ca să nu mai vorbim despre relațiile de mare dușmănie dintre victimă și Gheorghe Fotea! interveni domnul Mișu Nedrea.

Cum acest ultim aspect i se păru și cel mai drastic, Onu Durda sări în ajutorul fabricantului, insistând că faptul de a-l fi prins în mai multe rânduri pe Gheorghe Fotea furând și de la colegi și din fabrică lămură cel mai bine uciderea lui Vasile Hâncu de către acesta, preciza împrejurările asasinatului, desigur îl surprinsese din nou, furând ceva și preciza, în acest context, locul omorului, care nu era altul decât acela unde lucrătorii domnului Nedrea descoperiseră cadavrul victimei.

Comisarul se ridică de pe scaun și, deferent, mărturisi șefului său, adresându-se totodată și lui Mișu:

— Regret nespus, dar eu nu împărtășesc opinia dumneavoastră.

Și, precipitat, adăugă ca o scuză, dar pe un ton ferm:

— Deocamdată!

Chestorul aruncă o privire oarecum derutată oaspetelui său, fabricantul, și, fără să dorească, se pomeni întrebându-l pe Ion de ca această rezervă față de convingerea lor, dar mai ales față de probele care pledau pentru vinovăția lui Gheorghe Fotea.

Tânărul polițist suspină și răspunse aproape în șoaptă:

— Nu uitați că mă aflu abia la începutul cercetărilor.

Îi salută și părăsi încăperea, lăsând pe ceilalți doi într-o atmosferă de confuzie.

* * *

Investigațiile pe care Ion Costin le-a făcut în legătură cu Gheorghe Fotea i-au redat o copilărie mizeră și o existență tristă, în cursul căreia cel bănuit de uciderea lui Vasile Hâncu, nu întâlnise niciun reazem sufletesc. Sigur, făcuse și prostii, unele mai neînsemnate, altele mai de luat în seamă, dar de plătit, plătise, nefericitul, ca pentru mari fărâdelegi. Și, pe lângă viața neîmplinită până atunci a suspectului de crimă, pe tânărul comisar îl impresionară pornirile celor doi – chestorul și patronul lui Fotea – jurându-și să nu-l lase pradă unei erori judiciare el, Ion Costin, considerându-l nevinovat de săvârșirea acelui omor a cărui victimă fusese cel mai bun prieten al său, Vasile Hâncu. Sigur, nu se cuvenea și nici n-ar fi încercat să nu țină seama de probele acelea care, într-un fel, îl arătau pe Gheorghe ca fiind asasinul lui Vasile, dar acea zdrobitoare împrejurare negativă privind lipsa petelor de sânge lângă o victimă pe capul căreia se afla o plagă deschisă, mare și profundă, îi dăduse încredere în nevinovăția celui reținut.

Acum, Ion se îndreptă spre biroul sau, unde îl lăsase pe suspectul Gheorghe Fotea să mănânce în liniște ceea ce-i cumpărase el, de la cârciuma lui

Suceanu, unde mânca zilnic, de când fusese mutat la chestura din urbea aceea. Când deschise ușa, învinuitul tocmai strângea fărâmiturile de pe măsuța așezată în fața biroului și le înghițea lacom, iar asta avu asupra comisarului efectul unei lame de cuțit înfiptă adânc în inimă.

— De ce faci asta? izbucni Ion, gâtuit de emoție.

Arestatul întoarse capul și-i explică, firesc:

— Pen'că la pripon nu te joci cu pâinea, că nu știi când mai mănânci.

— Dacă ți-e foame, vreau să zic, dacă nu te-ai săturat, spune-mi, și-ți mai aduc ceva.

— Nu, săr'mâna. A fost destul, dar știți, obiceiul...

Comisarul se sili să râdă, însă lui Gheorghe nu-i scăpă că avea ochii aburiți de lacrimi.

— Măi, Gheorghe, nu vreau să te înspăimânt, dar pentru o asemenea crimă poți ajunge chiar și la execuție. De ce nu vorbești? Chiar nu dorești să scapi?

Arestatul își coborî privirea, dar glasul lui părea sincer.

— Cum să nu doresc? Cine dracu' nu vrea să scape de glonț? că la glonț mă duc, dar n-am cum să mă apăr.

— Ai! tună comisarul, privindu-l cu un soi de disperare.

Fâstâcit, impresionat dincolo de orice așteptare, Fotea încercă să-și ascundă emoția și bravă, dar cu amărăciune, și în vorbe și în tonul pe care le rostise.

— Dom' comisar, de-atâtea zile vă spargeți capul cu mine și în loc să-mi radeți câteva labe, vă omorâți să mă scoateți nevinovat, de parcă ați fi avocatul și nu anchetatorul meu. Vedeți, eu sunt băiat bun și nu vă torn lu' dom' chestor, dar dacă veți face și cu alții la fel, vă pierdeți pâinea.

Polițistul murmură, covârșit de tristețe.

— Ești necuviincios, dar nu mă pot supăra pe tine. Prea ești nefericit.

Vorbele comisarului și, poate, mai ales tonul acela omenesc debordant al omului ce crede cu adevărat în adevăr și dreptate, avură darul să-l zdruncine pe Fotea, într-atâta, că se pomeni strigând deznădăduit:

— Ce-aveți cu mine? De ce nu mă lăsați dracului să crăp ca o otreapă ce sunt?

— Pentru că nu ești otreapă, îl asigură Ion, pe tonul cel mai firesc.

Gheorghe deschise ochii mari, se ridică de pe scaun și, complet derutat, îl întreabă:

— Atuncea, ce sunt?

— Un om! șopti tânărul polițist, iar celălalt zâmbi o vreme, neîncrezător, ca apoi să-și reia locul pe scaun. Da, da, continuă Ion, un om, sigur, care a greșit, dar un om!

Fotea își prinse capul în palme și urlă înăbușit:

— Aiurea! Am furat, am omorât! Și, descoperindu-și privirea, îl fixă pe polițist, întrebându-l pe un ton în care teama se amesteca cu ironia: N-am față de criminal, așa-i? după care îngenunche, implorându-l să-l cruțe: Ce aveți cu mine, dom' comisar, că-mi săpați în suflet, de parcă ați săpa în pământ?

— Vreau adevărul! Cine l-a ucis pe Vasile Hâncu?

— Hai, domne! Chiar mă crezi tâmpit? Adică eu îl știu pe ăla și îmi dau pielea, ca să-i fie lui bine?

— Dacă refuzi să te aperi, adevăratul asasin va profita și asta nu trebuie! tună Ion, iar Gheorghe prinse a bâigui prostește:

— Da, așa-i, nu trebuie!

— Vorbește! se arătă Ion supărat.

— Dom' comisar, în noaptea aia, când a fost de-a murit Vasile, eu, eu, n-am fost acasă, am fost la... mai spuse el, și se opri ca mușcat de șarpe.

— La cine? tună polițistul, iar celălalt îl privi ca pe un copil care cere luna de pe cer.

— Nu spun, că bărbat-su ne ia pielea pă briceag la amândoi: mie că am zis, iar dumneavoastră că ați aflat.

— Îți asigur protecția! declară comisarul, solemn.

Dar celălalt izbucni în râs, ca numai după o vreme să poată vorbi:

— Hai, dom'le, să fim serioși. Înseamnă că nu cunoașteți lumea noastră. Ce dracu?! V-am spus chestia aia cu nedormitul acasă, așa, că sunteți salon cu mine, da' cine-i aia, nu zic.

Suspină adânc și mărturisi:

— O iubesc ca un câine, și p-ormă, hoț-hoț, dar am și eu onoarea mea!

Ion era atât de impresionat de atitudinea nefericitului de dinaintea sa, că îl bătu pe umăr și-l asigură:

— Lasă, Gheorghe, nu poți, nu zici, dar mă fac luntre și punte să te scap de năpastă. Simt eu că pe Vasile, altul l-a isprăvit.

* * *

Se înnoptase bine când Ion Costin părăsi chestura în mare grabă. Îi trecuse prin minte să-l viziteze pe moș Griguță, unchiul lui Vasile Hâncu, fără vreun motiv anume, ci doar spre împlinirea audierilor tuturor celor pe care îi înscrisese în planul aflării celui care i-a ucis prietenul din copilărie, dar în egală măsură, dorind și disculparea lui Gheorghe Fotea. Afară, o ploaie mărunță și rece, demnă de acel noiembrie care se instalase, prevestitor de iarnă, chiar din prima zi. Fumase mult, nu mâncase nimic, se necăjise că Gheorghe era în imposibilitate să-și folosească singurul alibi, într-un cuvânt, se simțea obosit, supărat, terminat. Când ajunse la moș Grigore, privindu-și ceasul, Ion voi să renunțe a-l mai vizita; trecuse de ora nouă. Dar, tocmai când era gata să facă cale-ntoarsă, Hăiman, câinele din curtea bătrânului, dădu alarma și asta din două motive: primul – că semnalarea oricărui vizitator

intra în atribuțiile lui de serviciu, iar al doilea – Ion îi aducea întotdeauna câte ceva, ba îl mai și mângâia, cum de altfel făcea cu toți câinii întâlniți.

— Cine-i? strigă moș Grigore, prin fereastra deschisă.

— Poliția! răspunse grav, Ion.

— Hai, tăticule, intră. Îl îndemnă bătrânul și comisarul nu așteaptă altă invitație.

Ion se lăsă asaltat de Hăiman, îi dădu ultima bomboană spirtoasă pe care o mai avea și intră în casă, unde Grigore îl îmbrățișă și-l îndemnă să se așeze pe pat, lângă el.

Fără a-i da răgaz niciun minut, bătrânul îi ceru detalii privind cercetările legate de asasinarea lui Vasile, iar când află că Ion nu credea că omorul s-ar fi produs în fabrica lui Mișu Nedrea, datorită lipsei de sânge în jurul victimei care prezenta o rană mare și adâncă, izbucni:

— Lasă asta, Ionică! Mai e ceva! Vasile n-avea ce căuta la fabrică la ora și în ziua aia, că la îndemnul meu plecase către ferma patronului său, dincolo de podul de piatră, iar asta e la vreo patru kilometri de bariera orașului.

— De ce l-ai trimis într-acolo?

— Sigur nu sunt, dar ăl mic, Emil, fratele lui Vasile, zic eu, și-a pus capăt zilelor... datorită oamenilor lui Nedrea, care l-au pus pe calea stupefiantelor.

— Fii mai clar, moș Griguță, îl imploră comisarul.

— Măi băiete... Vasile plecase către ferma lui Nedrea, fiindcă eu i-am zis ce cred.

— Și ce crezi? insistă Ion.

— Iaca... zic eu, Nedrea folosește unele ambalaje la transportul stupefiantelor... și, oricum, traficul pornește de la fermă, unde, presupun eu, riscul e mai mic iar marfa se prepară în liniște. Dar nu te lua după mintea mea încinsă de durere, se grăbi el să precizeze.

— Săru'mâna, moș Griguță! zise Ion, ridicându-se de pe pat și, fără să mai aștepte vreo vorbă de-a bătrânului, îl părăsi în grabă.

— Așadar, Emil, fratele mai mic al lui Vasile se sinucisese din cauza stupefiantelor al căror rob devenise, iar furnizorii lui erau oamenii lui Nedrea. De ce nu-i spusese, oare, Vasile toate astea? Sigur dintr-o jenă prost înțeleasă, ca de altfel și moș Griguță. Și bântuit de asemenea gânduri, se pomeni dinaintea restaurantului al cărui patron era domnul Sușeanu. I se făcuse foame, dar poate că n-ar fi intrat, dacă nu l-ar fi izbit un bătrân aruncat din local, chiar de patron, în văzul clienților, al muzicanților și al trecătorilor.

— Ce s-a întâmplat? întreba Ion.

— Cerșește, domnule comisar! explică Sușeanu, de parcă ar fi dat în vileag pe cel mai odios criminal.

— Mi-e foame, tăicuțele! scânci bătrânul.

— Atunci, hai să mâncăm, îl îndemnă tânărul polițist, ajutându-l să se ridice de pe trotuar și intră în local, cu nevoiașul, așezându-l la masă cu el, cu-atâtea menajamente, încât asistența părea gata să-l aplaude.

Numai două perechi de ochi urmăreau dezaprobator gestul comisarului Ion Costin; cea a patronului și cea a chestorului Onu Durda ascuns într-un separeu, dar niciunul dintre aceștia nu îndrăznea să-l înfrunte pe Ion, fiindcă la serviciu avea o conduită ireproșabilă, iar la restaurant își achita consumația până la ultima centimă, refuzând orice favoare de la Sușeanu.

Temându-se oarecum de urmări, patronul luă personal comanda la masa comisarului, iar orchestra intonă marșul triumfal din Aida, toți muzicanții uitându-se țintă la Ion; era o manifestare a recunoștinței pentru împlinirea de către el, a ceea ce ei doreau dar nu îndrăzneau să făptuiască, de teamă că Sușeanu i-ar fi concediat.

În timpul mesei, Ion se întreţinu cu bătrânul ca şi cum ar fi fost vechi prieteni, dar când diseusa Ana Zapan începu să cânte, comisarul îşi abandonează mâncarea şi o urmăreşte cu veneraţie, aşa cum se întâmplă când te afli dinaintea unei mari artiste. Şi Ana părea să fi observat asta, pentru că de la o vreme, era evident, cânta numai pentru el. Încântat dar şi stingherit de vedetismul pe care nu şi-l dorise niciodată, imediat ce bătrânul termină de mâncat, Ion achită consumaţia şi, împreună cu protejatul său, părăsesc localul.

* * *

Chestorul Onu Durda îl întâmpină pe Radu Grapă, cel care organizase uciderea lui Vasile Hâncu, de parcă nimeni altul nu i-ar fi fost mai drag pe lume, mai ales că încercatul răufăcător îl prevenise cu câteva zile înainte de lovitura pe care Nino Zapan, zis marchizul, urma să-o dea la o bijuterie din Oradea. Cu toate astea, chestorul nu se putu abţine a-l întreba dacă era sigur, că bicicleta aceea, neidentificată încă, nu-l văzuse pe el, Gică şi Lache, în împrejurările uciderii lui Vasile.

— Era tare departe, dom' chestor, îl încredinţă Radu Grapă de inexistenţa vreunui pericol.

Onu îşi frecă palmele, bucuros, şi aduse vorba despre bijuteriile pe care Nino Zapan, tatăl Anei, cântăreăta de la restaurantul lui Suşeanu, urma să le fure din cea mai mare bijuterie a Oradei.

Vechiul pungaş zâmbi, şi murmură:

— E ca şi ale noastre, dom' chestor. Nu zâmbiţi, se arată el supărat de neîncrederea insinuantă a şefului chesturii şi preciză: Marchizul a şi dat lovitura. Măine seară mă aşteaptă în gară, să-mi dea caseta. Boer, de! Nu duce el prada, şi mai ales în casa lui. A zis să țin caseta până o să mi-o ceară.

Şi, în timp ce rămaseră privindu-se insistent, unul pe celalalt, gardianul Ilinca ciocăni la uşă, anunţând că sosise domnişoara Ana Zapan.

— I-am trimis o invitație, își informă chestorul omul de încredere, și-l scoase pe o ușă de serviciu, după care o chemă pe fiica Marchizului.

Exagerat de politicos și suspect de prevenitor, până când Ana luă loc pe un fotoliu, chestorul atacă problema, evident, tot cu mult tact, imediat după aceea.

— Domnișoară, încep amfitrionul, sigur, îți va părea ciudat târgul pe care ți-l propun.

— Nu mă interesează niciun fel de târg cu dumneavoastră, ripostă fata.

Onu își aprinse o țigară și continuă:

— Fă bine și ascultă-mă. Eu sunt un negustor cinstit, întâi ofer... și p-ormă cer prețul.

— Mă rog, vă ascult, consimți Ana.

— Cineva prezintă un mare interes și pentru mine... și pentru dumneata.

— Cine? murmură tânăra, presimțind ceva rău.

— Comisarul cel tânăr care, aseară, te privea cu multă admirație... și la care te uital... mai tot timpul.

— Da... În sfârșit, pentru prima dată de când sunt cântăreață am simțit că cineva cu adevărat sensibil mă ascultă. Trebuie să recunoașteți, domnule chestor, că nimeni de pe-aici nu-și lasă crăpelnița ca să asculte muzică, fără să clefăie, când mănâncă la marele restaurant Sușeanu.

— Doamne! exclamă încercatul polițist, dacă l-ai fi privit mai atent, ai fi văzut că noul comisar te privea ca pe fiica marchizului și nu cu interes pentru arta dumitale.

— Dar ce are cu tata? mușcă Ana din momeala pe care chestorul abia i-o întinsese, ce-a fost a fost; acum e doar un bătrân bolnav.

— Păi tocmai asta e! se arată Onu de partea ei. Tânărul comisar nu vrea să creadă că domnul Nino Zapan, tatăl dumneavoastră ar fi părăsit localitatea noastră spre a consulta un medic din alt oraș, dar ce a stabilit el... nu știu, însă dumneata... dacă vrei, poți afla.

— Ce-am de făcut? se arătă ea, gata la orice.

— Vizitează-l... intră în viața lui... află tot... dar nu îl îngrijora pe tăticul dumatăle, până nu știi ceva exact.

— Sigur, tata nu trebuie să se îngrijoreze, mai spuse ea, și plecă.

Dar nu trecură nici zece minute de la plecarea cântăreței când Ion năvăli în biroul chestorului, anunțându-l, cu glasul sugrumat de furie.

— Gheorghe Fotea a evadat din chestură.

Departe de a-i face vreo muștrare în sensul că vina ar purta-o el, Ion Costin, care-l avea în cercetare, Onu se ridică de la birou, veni lângă el și, punându-i o mână protectoare pe umăr, spuse cu o voce groasă:

— De, Ionică! poate că acuma te vei convinge de vinovăția lui, că un om fără vină nu fuge, mai ales că tu îi cumpărai mâncare pe banii tăi și îl asigurai că îl socoli nevinovat. Crezi că eu nu știam? Știam, dar ce mi-am zis? „Lasă-l să învețe de la viață!” și uite că la asta ai ajuns. Gata! Să-ți fie învățătură de minte, că de prins... l-om prinde noi; facem razii, operăm descinderi, punem putere. Hai, nu mai fi supărat, că el e el, iară tu... tot al nostru ești.

În seara acelei zile, cam la vreo patru-cinci ore de când dispăruse Gheorghe Fotea, tânărul comisar nu fu în stare să se ducă acasă, tot gândindu-se unde ar fi putut da de cel pe care continua a-l socoli fără vină în asasinarea lui Vasile Hâncu.

Trecuse mult de miezul nopții, iar scrumiera de pe biroul lui Ion devenise neîncăpătoare pentru mucerile care stăteau acuma în stivă, când gardianul Ilinca îl anunță:

— Dom' comisar... l-au prins pe Fotea.

Ion sări ca ars de pe scaun.

— Unde-i acuma?

— Pe sală... A cerut să iasă la raportul dumneavoastră. Ion deschise ușa, ieșind pe culoar,

unde Gheorghe, cu lanțuri la picioare și mâinile încătușate, aștepta.

— În ce hal ești! Vai de capul tău, nenorocitul! Îl căină comisarul, și-i făcu semn să intre în birou, după care prinse a urla pe sală: Simioanee! Adu cheile să-l dezlegăm, că vă omor pe toți, în noaptea asta.

Gardianul se închină, fiindcă nici nu-l mai văzuse pe Ion într-o asemenea stare, dar nici nu-l crezu capabil de-așa ceva, el considerându-l pe noul comisar, gingășia personificată.

— Iartă-mă, nene Ilinca, se scuză el, gardianului, dar prea se-ntâmplă toate, numai ca să mi se dea peste nas. Ei bine, eu tot îl consider pe amărâtul ăsta de Fotea, fără vină în omorârea prietenului meu.

Șeful de arest, un tip de estropiat, măsurând cam 1,50 m în înălțime, cu ochii bulbucați și obrajii încinși de băutură, desfăcu cătușele și lanțul lui Gheorghe, după care se retrase cu un aer servil.

— Nene Ilinca... ai ceva de mâncare?

— Păi... tot de pe la arest... dar v-ați pus rău cu ăla...

— Simioanee! Adu-i crăpelniță lui Fotea, dacă n-ai mâncat-o tu, cumva, tună Ion.

Și bătrânul gardian iar se închină, în timp ce arestatul exclamă, ca pentru sine:

— Ehei, tatică, pă mulți o să-i îngroape ăsta, dar nici eu nu mai prăduiesc, că după ce ai cunoscut unul ca el... îți cade mâna, și se opri, fiindcă Simion apăru pe pragul ușii, cu o tavă pe care se aflau numai bunătăți, murmurând către Ion:

— De la mine, ca să ne împăcăm, dom' șef. Și Ion îl sărută pe frunte, ca imediat după aceea să-i pună tava-n față lui Gheorghe, îndemnându-l: Mănâncă bă, că după aia mă pun cu bătaia pe tine, până recunoști.

Poate că pentru prima dată, în viața lui, Simion lăcrimă, șoptindu-i lui Ilinca:

— Înger, mă! nu om! și amândoi părăsiră biroul.

Înghițind lacom, Fotea spuse, precipitat:

— Nimeni nu m-a prins dom' comisar. Am venit singur, de teamă că au vrut să mă mierlească.

— Poliția?

— Dacă era poliția m-aș fi predat, preciză el, și înfulecă o halcă din friptura adusă de Simion, ca apoi să explice că habar n-avea cine-i dorise moartea.

— Gheorghe, nu te-ntreb unde te-ai dus, că ai onoarea ta, dar cum ai evadat de-aici îmi spui?

Fotea abandonează mâncarea și după ce-și șterse buzele cu o mânecă a hainei, izbucni în râs.

— Păi, dom' comisar... uși deschise... nimeni cu ochii pă mine... și ce mi-am zis? Neică, tot mai bine e afară! după care... am șters-o.

A doua zi, când Ion semnală chestorului condamnabila lipsă de supraveghere a reținuților, Onu îi răspunse cu-oarecare compătimire în glas:

— Nu te lăsa îmbrobodit de unul ca Gheorghe Fotea. Chestia că nimeni nu-l păzea... sau ailaltă... că cineva dorea să-l ucidă, sunt povești de adormit copiii. Vezi, Ioane, eu ți-am dat mână liberă și mă faci să regret asta; ai asasinul în mână, iar tu cauți un altul...

Pe la ceasurile prânzului, Ion se îndreptă spre casă. Nu dorea altceva decât să doarmă câteva ore, să uite ziua de ieri și noaptea care-i așternuse pe suflet, dincolo de oboseală, atâtea tristeți. Și, tot mergând, își jură că dacă va avea băiat, nu-l va lăsa s-ajungă polițist, fiindcă nicio altă meserie nu-ți oferă pe de-a-ntregul, mizeria omenească. Dar, când intră în camera unde locuia, în gazdă, la văduva unui factor poștal, mare îi fu mirarea, aflând-o pe Ana Zapan, cântăreața de la Sușanu, care se și repezi la el, declamându-i:

*„Romeo! De ce esti tu, Romeo?
Uită-ți tatăl, tăgăduiește-ți numele;
Ori, dacă nu, jură-mi că vei fi al meu
Si-atunci, de tot ce sunt, mă lepăd eu!”*

— Hm! făcu tânărul polițist, Romeo și Juliela! ca de-ndată, să se lepede de încântarea clipei și s-o întrebe cum intrase în odaia lui.

— Am spus gazdei dumitale că îți sunt rudă și, cum viața de cârciumă nu mi-a alterat puritatea, m-a crezut.

Ion își puse pelerina de ploaie pe cuier și o îndemnă:

— Dacă tot ai venit, continuă.

Ana cântă din opereta Văduva veselă, pe urmă din opera Liliacul și poale că ar mai fi atacat și alte piese din bogatul său repertoriu, dacă Ion nu ar fi oprit-o, mărturisindu-și teama față de gazdă că va crede despre el... cine știe ce.

Și eu am crezut despre dumneata „cine știe ce”, dar până la urmă te-ai dovedit a fi doar un copoi.

— Înainte de orice, sunt om! ripostă polițistul.

— Aiurea! Asta păreai doar atunci când te-ai prefăcut a fi fost absorbit de cântecul meu, dar pe urmă...

— Mă rog, ce-oi fi făcut pe urmă... ca să pierd stima dumitale?

Ana râse silit și spuse, ba că are închipuiri bolnave, ba că a vrut să se facă artistă dar n-a izbutit fiindcă a venit războiul iar tatăl ei s-a îmbolnăvit de inimă... ca în cele din urmă să-i declare că, de fapt, venise la el pentru a-i furniza informații. Dar, cum Ion o privea surâzând neîncrezător, cântăreața căută să-l convingă argumentându-i:

— Cunososc bine lumea interlopă; doar sunt fiica unui vestit infractor, Nino Zapan, zis Marchizul. Cum vezi, nu sunt o oarecare.

Tragismul glasului cum și gesturile ei precipitate îl tulburară pe comisar, care prinse a o dojeni:

— Dacă nu ești obișnuită să spui adevărul, fă un efort, măcar de data asta; cine te-a trimis pe capul meu?

Abia stăpânindu-și lacrimile, aidoma unui copil căruia îi spui că nu crezi în povestea lui, fata bravă:

— Nimeni nu m-a trimis aici, domnule comisar! Am venit din proprie inițiativă... că ce mi-am zis? Trebuie s-ajut un om care are atâta milă de bătrâni, cum te-am văzut în cârciuma lui Sușanu. Doamne, cum te-am mai binecuvântat că ai milă de bătrâni! Și, hohotind în plâns, abia șoptit: „Și tata e bătrân! Și bolnav! Ce ai cu tata?”

Ion îi răspunse, tot în șoaptă, pe când îi ștergea lacrimile cu batista lui:

— Cred că ești smintită, ori cineva dorește să ne învrăjbească și, într-un târziu, o rugă să plece.

* * *

În ciuda nepăsării afișate cum că biciclista care trecuse, nu prea departe de locul unde fusese ucis Vasile, i-ar fi putut vedea și deci recunoaște, pe el, Gigi și Lache, domnul Radu Grapă trăia într-o continuă spaimă. Om de încredere al chestorului și, deopotrivă, al Marchizului, Răducu își spunea că n-ar trebui să se teamă de nimic, însă o presimțire din cele mai rele, îl chinuia de câteva zile.

Noaptea nu-l prinsese somnul, iar când abia se crăpă de ziuă, porni spre capătul orașului, trecu de barieră și se surprinse mergând pe podul de piatră, ultimul drum al lui Vasile Hâncu. Deodată, auzi un clopoțel de bicicletă sunând în depărtare și cercetând împrejurimile, cu privirea, descoperi, lângă liziera de pomi ce mărginea șoseaua, o tânără care, pe bicicletă, se afunda în pădurice. Porni într-acolo, spunându-și că fata avea să revină către oraș și se ascunse după niște tufe. După vreo jumătate de oră, biciclista reapăru, iar Grapă avu revelația că nu era alta decât fiica Marchizului, Ana Zapan, aceeași care trecuse pe-acolo și în ziua omorului. O lăsă să se depărteze, apoi porni spre oraș, unde, de-ndată ce ajunse, telefonă

chestorului, informându-l cine era biciclista care putea da în vileag uciderea lui Vasile Hâncu.

* * *

Când Onu Durda ajunsese la chestură, Olga Grapă, nevasta lui Radu se și afla în sala de așteptare, gătită, cu lanțuri și perle, claie peste grămadă.

— Săru' mâna, dom' chestor! îl întâmpină tânăra și infidela soție a lui Grapă.

— Bună Olguțo! răspunse prietenos Onu, ca imediat după aceea să se holbeze la bijuteriile ei.

— E dă la Radu, dom' chestor, adică din caseta pă care Marchizul i-a dat-o s-o țină la noi, o vreme... dară n-o fi foc dacă îmi iau și eu partea lu' bărbată-meu.

Chestorul îi făcu semn să intre în biroul său, unde îi spuse, pe un ton de om dezamăgit, că toate bijuteriile ei sunt false, că marchizul l-a păcălit pe Radu și că... el și-a dat seama de asta, de-ndată ce Grapă i-a dat partea lui.

— Păi, ce facem, dom' chestor? se arătă Olga disperată.

— Le luăm pe cele bune de la Marchiz.

— Cuu?

— Ei! făcu Onu, dându-i și noi ceva la care el ține mai mult ca la podoabele alea veritabile.

— Să-i dăm? Păi... ce să-i dăm, dom' chestor, că ăla are dă toate, ba și ceva pe deasupra.

— Nimeni nu are de toate, dacă-i iei ce are mai drag. Și făcând o pauză, adăugă: pe Ana. În secunda următoare, Olga se prăbuși lângă un fotoliu și bângui:

— Ne mierlește Marchizu, ca pe muște...

— Lasă prostiile! tună șeful chesturii. Ia zi, Ana are încredere în tine?

— Ca în mă-sa, se repezi Olga.

— Zi-i și tu să mergeți la un chef cu niște băieți veseli și procopsiți.

Femeia se ridică de pe jos, anevoie, apoi îl privi cu aer năuc.

— Dom' chestor, da' aia are și iovele și boarfe și p-ormă poa' să-i zică lu' tac'su și dacă Marchizu se supără, îmi ies vorbe că eram transpirată... glonțul rece... și gata, am murit de plemonie!

— Știi ce? Scoate-o după-amiază, pe la șase, către podul de piatră, că și tu mergi cu bicicleta... Restul mă privește pe mine.

— O scot, dom' chestor... dar mai întâi trec pe la bijutier să-mi zică dacă podoabele de pe mine sunt false. Nu cred că e cu supărare, că vorba aia... altfel lucrează omul dacă face o porcărie unuia care l-a înșelat... și altfel dacă...

— Așa să faci! o încurajă Onu.

Se vede că, într-adevăr, Marchizul dăduse spre păstrare lui Radu Grapă o casetă cu bijuterii false, pentru că „bijutierul” confirmă asta de-ndată ce Olga i le arată.

Fată de cuvânt, Olga o aduse pe Ana în bătaia puștii, cum ar spune un vânător. De după niște tufe înalte, situate foarte aproape de liziera de pomi ce străjuia păduricea, trei bărbați tineri și zdraveni săriră în spatele Anei și Olgăi, punându-le câte un sac pe cap. Olgăi îi dădură drumul imediat, dar pe Ana o legară burduf și, după ce o aruncaseră într-o gabrioleță trasă de un cal cu mers alene, o duseră cale de vreo doi kilometri.

Deși unul dintre răpitori îi șopti Olgăi s-o rupă la fugă, spre oraș, ea se ascunse în pădurice și urmări direcția în care era dusă Ana și zâmbi mulțumită, ca omul care a împușcat doi iepuri de-odată. Într-un târziu, încălecă bicicleta, pe cea a Anei o luaseră răpitorii ei, și se duse glonț la Nino Zapan, unde începu șantajul pe față.

La capătul unei discuții de aproape o oră, timp în care Onu Durda tot încercase să-l convingă pe Ion Costin de vinovăția lui Gheorghe Fotea, demonstrată de probele zdrobitoare aflate lângă victimă, tânărul comisar spuse că învinuitul ar fi avut un alibi care ar fi dovedit totala sa nevinovăție, dar, din motive sentimentale, mai

puternice chiar și decât pedeapsa cu moartea, nu-l poate mărturisi.

— Fițe, domnule! exclamă chestorul. În meseria noastră n-au ce căuta sentimentalismele. Noi suntem slujitorii justiției. Privește cu luare-aminte la acel simbol al imparțialității, zeița legată la ochi.

— Eu nu mă pot prosterna dinaintea unei precupețe pe care nici măcar n-o interesează ce-i pui, spre cântărire, pe talgerele balanței de care nu se desparte.

— Auzi, Ioane?! În ciuda faptului că ești istet și... destul de citit pentru vârsta ta...

— Nu, domnule chestor! Destul de citit eram la 15 ani, când isprăvisem de citit filosofii greci; între timp... am mai răsfoit câteva cărți.

Onu înghiți „palma” cu zâmbetul pe buze, și jurământul răzbunării în suflet, ca orice lichea semianalfabetă și reluă:

— Cum ziceam, Ionică, în ciuda faptului că știi o grămadă de lucruri, ție îți este frică să-l trimiți în judecată pe Fotea... ori, și mai grav, dorești să-mi pui lumea în cap, mai ales presa, care și așa, ne mușcă pentru că întârziem soluționarea acestui caz. Spune, domnule, te-a pus cineva să mă sapi? Vrei să mă compromiți tergiversând acest dosar?

— Nimic din toate astea, domnule chestor... atâta... doar simt că nu Gheorghe Fotea l-a ucis pe bunul meu prieten Vasile Hâncu, al cărui frate mai mic, Ene, s-a sinucis din pricina drogurilor... sau cam așa ceva. Și părăsi biroul șefului său, fără măcar a se scuza.

Enervat, supărat că avusese slăbiciunea de a fi insinuat legăturile morții lui Vasile cu sinuciderea lui Ene, pusă pe seama drogurilor, Ion porni hai-hui prin oraș, până când gândurile i se mai limpeziră. Atunci, avu revelația atitudinii chestorului – pur și simplu încremenise – când el a făcut legătura între morțile celor doi frați și mai ales când pomeni de pricina sinuciderii lui Ene. Așadar, lovise din plin și asta arăta cu prisosință că

Onu știa prea bine că fratele cel mic al lui Vasile fusese consumator de droguri și, cu siguranță, cunoștea și furnizorul, iar dacă așa stăteau lucrurile, desigur, nu era străin de afacere. Oare așa să fie? se sperie Ion, temându-se că poate se lăsase purtat de imaginație, depășind un raționament firesc, care l-ar fi condus la o concluzie firească. Și dacă...?

Porni spre casă, iar când ajunsese, pe pragul porții văzu că îl aștepta gardianul Ilinca.

— Te pomenești că ai venit să mă chemi la treabă? îl întâmpină Ion, și-i zâmbi cu drag.

— Ba! făcu Ilinca. Treaba îi alta.

— Îl luă cu el în casă și-l așeză la gura sobei, unde ardea un foc de vreascuri.

— Zii, nene Ilinca! îl îndemnă tânărul polițist.

— Să știți că mi-a trebuit mult curaj ca să vin la dumneavoastră și să vă zic ce am de zis, dar nu poci altfel... că vor să-l omoare...

— Pe cine? strigă șoptit, Ion.

— Pe Gheorghe Fotea, murmură gardianul.

— Ce tot vorbești, omule?

— Păi, ce-am auzit, dom' comisar; când eram în oficiu, să curăț chiuveta, dom' chestor l-a chemat la el pe dom' comisar Tomide și i-a zis: "Îl ducem mâine pe Fotea la reconstituirea uciderii lui Vasile Hâncu, în fabrica lu' dom' Mișu Nedrea"!

Ion surâse oarecum batjocoritor, dar ca să nu-și supere oaspetele, încercă să-i explice că așa ceva era cu neputință, fiindcă Gheorghe nu va recunoaște omorul, ori fără asta, reconstituirea era imposibilă.

Gardianul făcu ochii mari, a mirare, că dom' comisar „Ionel” cum îl alinta el, în mintea lui, cel mai citit și mai deștept din toată chestura, nu pricepe rostul lucrurilor, însă tot el își dădu seama că tânărul polițist n-avea de unde să știe ceea ce el auzise, atâta vreme cât nu-i spusese toate câte le aflase.

— Să iertați, dom' comisar, dară să știți că dom' chestor și dom' comisar Tomide au hotărât să-l bage-n „forță” (să-l chinuie) pe Fotea pân' ce o recunoaște fapta, iară de la reconstituire să mi-l facă scăpat de sub escortă.

A doua zi Ion telefonă la chestură că se află în imposibilitatea să vină la serviciu, iar Onu Durda îl învoi cu o amabilitate vecină cu bucuria.

Tânărul polițist se duse la Ilie Ganciu, judecător de instrucție la Parchetul local, doar cu câțiva ani mai vârstnic decât el, dar foști colegi de facultate, iar acesta, când îi auzi necazul, se oferă să împiedice samavolnicia chestorului. Ion, însă, îl rugă doar să-l însoțească, și judecătorul, în cele din urmă, consimți.

Băiat de mare industriaș, Ilie chemă șoferul de-acasă, și hotărî ca, împreună cu Ion, să aștepte, în apropierea fabricii lui Nedrea, ieșirea grupului celor doi polițiști, însoțindu-l pe Gheorghe Fotea, deci, după efectuarea reconstituirii.

Și clipa aceea veni, iar la vreo câteva zeci de metri depărtare de fabrică, așa cum prevăzuse Ilie că se vor petrece lucrurile, Tomide scoase cătușele lui Gheorghe, iar Onu duse mâna la buzunarul în care își ținea pistolul. În secunda următoare, Ion sări din mașină și alergă spre grupul celor trei, în vreme ce judecătorul, doar coborî, numai spre a fi văzut.

— Omul ăsta se află în cercetarea mea! tună Ion.

— Și ce vrei cu asta? bângui chestorul.

— De ce i s-au scos cătușele?

— Hm! făcu Tomide. Ia te uită la el! Zi-i bă, se adresă el lui Fotea, de ce mi-ai zis să-ți scot cătușele, și-i dădu un pumn în stomac, încât arestatul se îndoi cu fața la pământ.

— Să nu mai faci asta, urlă Ion, înșfăcându-l pe Tomide de reverul hainei, gata să-l pocnească. Nici tu și nici ăsta preciză el, arătându-l pe Onu n-aveți voie nici să chinuiți, nici să omorâți dar aflu eu,

până la urmă, pe cine vreți voi să acoperiți și în locul cui să-l sacrificați pe amărâtul ăsta. Du-te Gheorghe în mașina de colo, că de-acum nu mai las eu pe nimeni să scape laba asupra ta. Și Fotea se duse bucuros către mașina lângă care, ceilalți doi polițiști îl observară pe judecătorul de instrucție, lucru care avea să-i neliniștească, înțelegând că Ion nu mai era singur în lupta lui pentru adevăr și cinste.

Când ajunse la chestură, gardianul îl anunță că avea o vizită simandicoasă; venise Nino Zapan, zis Marchizul.

— Du-l în biroul meu, nene Ilinca, și el îl conduse, personal pe Gheorghe la arest, dându-l în primire lui Simion, prevenindu-l: Ai grijă de ăsta ca de mă-ta, că pușcăria vă mănâncă dacă cineva îi mai atinge un fir de păr. Vezi că am anunțat Parchetul în legătură cu cele ce i s-au întâmplat ăstuia, astă-noapte, iar chestorul știe, așa că n-ai nevoie să-i mai torni tu.

De-ndată ce intră în birou, mare îi fu mirarea tânărului polițist, descoperind în marchiz, un bărbat de aproape 60 de ani având o siluetă de manechin și un chip de o rară distincție; îmbrăcat elegant dar dezordonat, oaspetele trăda o stare de neliniște și teamă.

— Domnul comisar Ion Costin? întrebă bătrânul, pe ton coborât, cald.

Polițistul își înclină capul în semn de confirmare.

— Sunteți așa cum v-a descris Ana, spuse vizitatorul, și scoase de sub palton un tablou mic, pe care i-l arătă.

— Oo! făcu tânărul, fiica dumneavoastră. Splendid!

— Eu am pictat-o.

— Dacă n-aș fi cunoscut-o pe domnișoara Ana, aș fi spus că tabloul acesta este întruchiparea perfecțiunii.

— Ce nu vă place, se grăbi Nino Zapan să-l iscodească.

— Ochii, murmură comisarul, continuând să privească tabloul cu o reală încântare.

— Sunt triști, așa-i?

— Nu! răspunse hotărât amfitrionul și se grăbi să-și mărturisească impresia până la capăt: Mai degrabă... par o oglindă în care se reflectă tristețea artistului. Dacă ați dorit asta... atunci puteți considera tabloul o mare... o foarte mare reușită, mai spuse el, și-l invită pe oaspete să se așeze.

— Nu, domnule comisar... n-am vrut asta... dar se vede că adevărul e mai tare decât noi. Suspină profund, apoi continuă. Cândva... am pictat totul într-o baie de lumină; pe urmă... am luat-o pe un povârniș al vieții și... tot alunecând... am pierdut obișnuința luminii, iar acum, caut o combinație de culori, care să redea beznă.

— Sunteți un om talentat, foarte talentat.

Marchizul izbucni într-un râs amar.

— Așa e. Dar știți la ce mi-am folosit eu talentul? Desigur, sunteți tânăr... foarte tânăr, iar în urbea noastră ați venit de curând, așa că n-ați avut vreme să vă aplecați asupra cazierului meu; ați fi aflat că mi s-a spus „Imperatorul artelor” și tot din pricina marelui meu talent de pictor, guvernatorul Băncii Naționale îmi fixase o rentă, în schimbul căreia îmi ceruse a nu mai falsifica bancnote.

Își privi lung interlocutorul, apoi îi oferă tabloul, rugându-l să-l accepte ca pe o fotografie de-a Anei, scuzându-se că nu își fotografiase fata niciodată.

— Mulțumesc, murmură Ion, dar pentru ce merit o asemenea favoare?

— V-am spus doar... nu am nicio fotografie de-a ei, iar dumneavoastră... poate... vă va trebui, Ana a fost răpită.

— Când?

— Ieri după amiază.

— Cum ați aflat?

— Am fost șantajat, acum două ore, de o anume Olga Grapă, soția lui Radu Grapă pe care l-am folosit în câteva tunuri... și care acuma „lucrează” pentru șeful dumneavoastră, chestorul Onu Durda. Olga mi-a propus ca în schimbul unor bijuterii pe care le-am furat săptămâna trecută din Oradea, să-mi redea fata. Mă așteaptă la ea acasă, în seara asta, la ora 23.

Ion se pomeni fluierând și spuse:

— Deci, mobilul șantajului... ar fi bijuteriile?

— Altul! preciză Nino Zapan, gâtuit de furie, după care preciză: Ana l-a văzut pe soțul Olgăi împreună cu alți doi tipi, când l-au omorât pe un tânăr, chiar pe podul de piatră, la ieșirea din oraș, iar victima... ulterior... a fost găsită în fabrica lui Mișu Nedrea, ăla cu ambalajele, care se mai ocupă și de „pudră”.

— Stupefiante! vreți să spuneți, domnule Zapan.

— Întocmai, confirmă tatăl Anei. Dacă doriți... mergem la mine acasă... luați caseta cu bijuterii, mă arestați... și deveniți firmă mare; nu oricine îl poate aresta pe Marchiz... și cu prada, pe deasupra. Îi căută privirea și, când i-o întâlnește, spuse în șoaptă: Salvați-mi fata! În ceilalți... n-am încredere.

— Bine, pe Ana o voi salva, iar bijuteriile mi le veți aduce dumneavoastră, mâine dimineață, la chestură.

Zapan se uită năuc la omul care nu dorea nimic pentru sine, care nu aspira la măririi și mai ales, care refuza să se folosească de un asemenea prilej oferit de el. După o vreme, șopti:

— Mulțumesc!

— Unde locuiește Olga Grapă și cum arată? întrebă comisarul, iar celălalt se grăbi să-l informeze.

* * *

Ion o urmărise pe Olga Grapă toată după-amiaza. Femeia hoinărise, pur și simplu, fără măcar să fi întâlnit vreo cunoștință, și se întoarse

acasă la ea pe la ora 20. Zăbovi cam o oră, iar după aceea ieși grăbită, luând drumul drept către bariera dinspre partea de sud a orașului și nu se opri decât după ce trecu peste podul de piatră, când, de undeva, din întuneric, s-a tras asupra ei. Comisarul, care se afla cam la cincizeci de metri depărtare de urmărită, se aruncă la pământ, nimerind într-o băltoacă, de-ndată ce auzi împușcătura. La fel făcură și cei doi prieteni ai tânărului polițist, pe care el îi rugase să-l însoțească: Horia Bănescu și Mircea Tufiș. După câteva clipe, trăgătorul reluă tirul, apoi totul se cufundă într-o liniște adâncă. Ion se repezi la Olga, al cărei umăr drept sângera: o nimerise.

— Ai avut noroc! spuse comisarul, după ce-i examină rana.

Gemând, mai mult din spaimă, Olga bângui:

— Cine sunteți?

— Comisarul Ion Costin, și imediat adăugă: Cum văd, cei de la ferma lui Mișu Nedrea, nu te prea iubesc.

— Ana e acolo, murmură Olga și, înainte să leșine, mai putu vorbi: Am vrut s-o iau acasă.

Unul dintre însoțitorii tânărului comisar, Mircea Tufiș, o namilă care măsoara aproape doi metri și cântărea peste o sută de kilograme, luă femeia pe brațe, îndreptându-se cu ea spre oraș, în vreme ce Ion și Horia porniră către ferma lui Nedrea, unde toate ferestrele erau luminate, semn că acolo era o petrecere în toi.

La intrarea în conac îi întâmpină un tip care le luminează fețele cu un felinar, după care îi întrebă cu ce treburi veniseră acolo.

Gândind că acela ar fi putut alarma pe cei dinăuntru, cum și alți paznici, iar asta ar fi îngreunat salvarea Anei, dacă nu cumva i-ar fi pus în primejdie chiar viața, polițistul îl lovi cu un croșeu bine prins în bărbie, iar omul se lăsă cuminte pe genunchi, apoi pe spate.

Ion și Horia pătrunseră în conac. După ce străbătură câteva încăperi, ajunseră într-un salon în care stăpânul fermei, chestorul Onu Durda și Radu Grapă priveau niște tinere, aproape dezbrăcate, dansând, turnând șampanie peste ele și manifestând o bucurie senilă, la vederea băuturii care se prelingea pe trupurile lor.

— Toată lumea, mâinile sus! porunci Ion.

Cei trei cheflii se supuseră imediat, dovadă că nu se porniseră pe băutură de prea multă vreme. Onu, care se dezmetici cel dintâi, încercă să câștige timpul necesar aflării unei soluții menită a-i scoate din impas, și-l sfătui pe Ion:

— Dă-ți seama că exerciți presiune cu arma în mână, asupra șefului tău... ori asta te poate costa foarte mult... Calmează-te și renunță...

Drept răspuns, Ion răcni:

— În numele legii, toți sunteți arestați, pentru răpirea și uciderea Anei Zapan!

— Ioane! Ionele dragă, se strădui chestorul să-l îmblânzească, dar e o simplă cântăreață... n-a fost răpită... a venit să ne înveselească, evident, pe bani... Dacă mă lași, o aduc imediat... E alături...

Tânărul polițist se repezi în direcția camerei arătate și, deschizând ușa, o găsi pe fiica Marchizului, așezată pe o canapea, de care era legată fedeleș. Îi desfăcu legăturile și intră cu ea în salonul unde se găseau cei trei cheflii, supravegheați de Horia, a cărui privire putea înțărca până și pe cel mai rău copil.

— Ai văzut? încercă Onu să scape din mâna lui Ion, Ana trăiește... N-am omorât-o...

Comisarul nu-l luă în seamă și, cu iuțeala fulgerului, încătușă mâinile lui Radu Grapă, care se și puse pe dat în vileag întreaga țărășenie:

— Sunt nevinovat! Conu Mișu Nedrea m-a tocmnit, iar dom' chestor m-a împins, și eu am făcut tot ce mi-a zis, că mă avea la mână.

— Mișu Nedrea, continuă Ion, te învinuiesc de instigare la omorârea lui Vasile Hâncu, de care ai

vrut să scapi, fiindcă ți-ai dat seama că, în dorința lui de a-și răzbuna fratele – mort din cauza ta – era pe cale să-ți descopere afacerea cu stupefiantele; la fel, te învinuiesc și pe tine, Onu Durda!

— Dar pe Ana n-am omorât-o! bângui prostește chestorul.

— Evident, dar asta se datorează lăcomiei tale: doreai atât de mult bijuteriile furate de Marchiz de la Oradea, încât ai preferat să lași în viață pe singurul martor ocular al asasinării lui Vasile, nu de alta... dar ca să o ai pe Ana ca monedă de schimb... cu acele bijuterii! Afară! Mai tună tânărul polițist, și întregul convoi se puse în mișcare, pătând întunericul nopții cu și mai întunecatele lor suflete și conștiințe.

În drum spre chestură, Ana se prinse de un braț al comisarului și, privindu-l rugător, ca un câine, îi ceru iertare pentru răutățile pe care i le azvârlise în față. Ion zâmbi silit, compătimind-o în mintea lui, pentru suferința care avea s-o încerce a doua zi, când Marchizul, în dragostea sa de părinte, se va preda poliției, drept mulțumire că fata lui a fost salvată. Și, parcă și el ar fi plâns pentru tristețea cu care oamenii trebuiau să plătească o bucurie, dar n-o făcu, pentru că trebuia să-l elibereze pe Gheorghe Fotea, căruia avea să-i spună cât de mult îl respectă pentru... „Onoarea lui de hoț”. În noaptea crimei, fusese cu Olga Grapă.

CONTRABANDĂ CU MOARTEA

Soarele tocmai apunea, când Ron, vestitul traficant de droguri, isprăvisese amenințările la adresa lui Dodo, agentul său pentru tranzitarea mărfii în România.

— Te duci acolo! urlă Ron la Leon Mancea, omul său de bază. Părerea mea este că dobitocul s-a lăsat prins, iar acum emite sub control.

Spre deosebire de Ron, care avea înfățișarea unui mastodont, Leon era de statură potrivită, slăbuț, întotdeauna bine îmbrăcat, având aerul unui respectabil om de afaceri, calm, perseverent și neiertător. Uneori Ron îl folosea și la eliminarea fizică a adversarilor sau trădătorilor din filiera condusă de el, dar asta numai în cazuri excepționale, fiindcă Leon era o piesă mult prea valoroasă pe eșicherul lui criminal, ca să-l expună unor mari riscuri, pentru o piedică oarecare.

Un Jaguar verde trase la peronul vilei lui Ron, iar din mașină, de pe locul alăturat de cel al șoferului, sări Dempsi, un portorican a cărui simplă vedere te furnica prin toți porii – gorila stăpânului – care deschise una dintre portierele din spate, înclinându-se dinaintea lui Mancea. Omul lui Ron se urcă în Jaguar, Dempsi își relua locul, iar șoferul porni la drum fără să scoată o vorbă. Îl lăsară la aeroportul Fumicino. Aici, o altă gorilă de-a patronului îl aștepta pe Leon, cu biletul de călătorie spre București, unde, Ela Rovan avea să-l aștepte, cu mult interes.

Ela era mică de statură, slabă, avea doi dinți din față stricați și purta ochelari cu lentile groase de parcă ar fi fost tăiate dintr-o sticlă de sifon, însă era teribil de inteligentă, iar pe deasupra trăda o senzualitate debordantă și avea un farmec ce o făcea irezistibilă. Trecuse de patruzeci de ani, însă

zburdălnicia primei sale tinereți de care se bucurase excesiv nu lăsase urme, poate și fiindcă ea făcea parte din categoria femeilor pe care nu le impresionează nimic din ceea ce nu le privește pe ele, direct. Se pomenise pe lume într-un bordel de mâna a treia, undeva într-o cocioabă dintr-un mare port de pe malul mării. Își desăvârșise educația în două rânduri, prin casele de corecție de prin diferitele colțuri ale țării, unde fusese internată pentru practicarea cerșetoriei, vagabondajului și prostituției – prin port, gări și bombe – unde, dincolo de relele întâlnite, învăța graiurile a cinci neamuri. Pe la treizeci și cinci de ani, în plin sezon estival, se lăsă acostată de domnul Leon Mancea, căruia îi făcu capul calendar cu tot felul de scorneli în privința nobilei sale origini, fără să-și dea seama că se află dinaintea unui as al „legendelor”.

După câteva zile de „studiu”, mult încercatul Leon îi spuse toate câte le aflase despre ea – nu de alta, dar ca lucrurile să fie limpezi chiar de la început – însă Ela continua să susțină că ea este o adevărată doamnă și nu o târfă, argumentând asta prin distincția purtării sale în relațiile cu bărbații:

— Când o curvă vine la întâlnire într-o casă unde o așteaptă un bărbat, scoate totul de pe ea, dar chiloții nu, că, vezi Doamne, se teme de mama! O doamnă, într-o asemenea situație, își scoate mai întâi chiloții!

Leon fu plăcut impresionat de remarcabila considerație a Elei și, profitând de faptul că ea avea un salon de cosmetică ce-i slujea mai mult pentru acoperirea proxenetismului ce-l practica, o implică în afacerea lui.

La început a folosit-o drept „cutie cu scrisori”, lăsându-i – el, nu alți oameni de-ai lui Ron – diferite mesaje, apoi ca gazdă temporară a unor contrabandiști aflați în trecere cu „marfă” prin România și în cele din urmă deținătoarea unui post de radio emisie-recepție, pe care a învățat-o să-l folosească. Dar, pentru că tranzitul rețelei de

stupefiante prin România, devenea tot mai intens, Leon își „procură” un radiofonist, cu aparat cu tot, și la București, iar acesta nu era altul decât Herg Dorson, zis Dodo, un băiat de încredere al lui Ron, despre care, acum, patronul avea îndoieli și dorea să-l știe tăcut și la loc cu verdeață. Sigur, situația în care se afla Dodo era de dată recentă, însă Leon, prevăzător ca nimeni altul, o puse pe Ela să se îngrijească de aflarea unui emițător-receptor la București, de rezervă, iar căutările cosmeticienei n-aveau să rămână fără rezultat.

Acuma, Ela se afla în sala de așteptare a aeroportului Otopeni, privind distrată sosirile și plecările avioanelor. Leon ar fi trebuit să ajungă la București la orele 16, iar ceasul arăta aproape ora 18. Curând, crainica anunță sosirea zborului Roma-București, iar neliniștea devotatei colaboratoare a lui Mancea crescuse, până când Leon își făcu apariția, arborând un aer triumfător. Cosmeticiană îi veni în întâmpinare, iar el o îmbrățișă și-i sărută fruntea, patern.

— Am avut întârziere din cauza ceței! murmură el, de parcă ar fi trebuit să se scuze.

— Mai bine ne-am fi întâlnit la Timișoara! șopti Ela, fiincă ea locuia acolo.

— Sunt prea grăbit! mai spuse Mancea și o luă de braț, conducând-o în restaurant.

Se așezară la o masă chiar în mijlocul salonului. Leon își puse alături valiza lui, nu prea mare, spre care, din când în când, arunca priviri tandre, de parcă ar fi cochetat cu o femeie, ceea ce nu scăpă cosmeticienei.

— Sper că n-ai fost urmărit la coborârea din avion! șopti Ela, prefăcându-se că-i arată ceva din cuprinsul meniu-ului.

Bărbatul gesticulă în semn de acceptare a propunerii interlocutoarei sale, murmurând:

— În situația asta, nu te-aș fi expus!

Cosmeticiană râse silit, după care, cu chipul crispat, ripostă batjocoritor:

— Tu spui asta! Tu, care luna trecută ți-ai sacrificat propriul frate pentru zece mii de guldeni?!

Fu rândul lui Mancea să râdă și, mângâindu-i o mână, o asigură, cinic:

— Fii liniștită! Pentru tine, încă nu s-a oferit asemenea preț! mai bine spune-mi ce-i cu Dodo?

— Acum două săptămâni l-am întâlnit la Constanța.

— Acum două săptămâni, totul era în ordine.

— Ce s-a întâmplat de-atunci?

Leon suspină și mărturisi că, de patru-cinci zile, Ron consideră că Dodo emite sub control.

Cosmeticiană tresări, abia putând să întrebe de ce Ron nu verifică situația lui Dodo, dacă-l crede prins.

— Ei! se arată oarecum descumpănit bărbatul. Știi, o verificare mai temeinică ar fi prea riscantă. Oricum, ultimele lui mesaje par a-i fi fost dictate de cei care l-au capturat.

Femeia își acoperi fața cu palmele și bâigui, fără prea mare încredere:

— Bine că nu mă cunoaște! Nici pe tine nu te cunoaște, așa-i? întrebă ea, cu teamă.

— Nu, sigur că nu! Dar necazul este că nu mai putem folosi postul său de radio.

Și apropiindu-se de ea cât mai mult, îi zâmbi tandru, mârâind printre dinți:

— Rămâne să ne bazăm pe postul tău de la Timișoara.

— Dacă-l folosim prea des, ne-ar putea descoperi, obiectă ea.

— Nici vorbă de-așa ceva. Îl vom folosi numai pentru comunicări esențiale.

— Dar cu postul lui Dodo ce facem? întrebă Ela, sperând că Leon se gândise să-l înlocuiască cu altul, al ei fiind insuficient.

— Îl lichidăm! răspunse Mancea, sec.

— Postul?! bâigui cosmeticiană, cutremurată de un rău presentiment.

— Nu! murmură Leon.
— Și, zâmbind, preciză:
— Pe Dodo îl lichidăm!
— Sper că nu mă vei amesteca în afacerea asta!
— Speră să nu fie nevoie! preciză el, ironic,
după care adăugă:
— Știi, ca să folosim cât mai rar postul tău de la
Timișoara, ar trebui să-l dobândim cât mai repede
pe cel nou, promis de tine chiar lui Ron. Ori ai
uitat?!

Probabil că Ela întrezărise amenințarea abia
insinuată de Leon, fiindcă se încruntă în efortul ei
de a nu-și trăda spaima ce o încerca, și se pomeni
bâiguind:

— Ce vorbă-i aia?! Cum să uit?!
— Asta-i foarte bine, dar când vei înfăptui
„minunea”?

Cosmeticiană își recăpătă stăpânirea de sine și,
pe un ton care se voia sigur, întreabă:

— Ai adus casetofonul?
Mancea îi arătă, cu capul, valiza. Ela zâmbi
satisfăcută și suspină adânc.

— Bravo! în situația asta, te asigur că îl vei avea
în patru zile!

— În două! mârâi bărbatul și îi aruncă o privire
încărcată de întreaga duioșie pe care ar fi
exprimat-o și ochisorii lui Samson, călăul
Parisului, fapt care determină o grabnică
consimțire din partea ei.

Un chelner stilat, care-i lăsase – din pură intuiție
– să discute în voie, îi întreabă dacă doreau să și
mănânce. Cosmeticiană își privi ceasul, iar Leon
comandă numai pentru el.

După plecarea chelnerului, omul lui Ron
desfăcu valiza, iar Ela înșfăcă casetofonul și părăsi
restaurantul aeroportului Otopeni, în cea mai mare
grabă.

* * *

Profesorul Marin Caraba rămăsese văduv la
nașterea fiului său, Ion, acum student la

Politehnică, în primul an. Nu se căsătorise din teama de a nu-i aduce lui Ion o mamă vitregă, însă de când o cunoscuse pe Ela Rovan, optica lui în această privință se schimbase total. Avusese chiar o discuție în acest sens cu Ion, iar băiatul, impresionat de sfiiciunea tatălui său în mărturisirea pe care i-o făcuse, îl încurajă să se însoare cu aleasa lui, dar mai înainte de orice să o cunoască și el.

Întâlnirea studentului cu viitoarea mașteră avu loc în casa familiei Caraba și, cum Ela era inteligentă, modestă și cu un tact deosebit, băiatul fu cucerit în mai puțin de o oră, ea devenindu-i prieten și sfătuitor. Mai mult, Ela îl înțelegea mai bine decât Marin care, cu mentalitatea lui rigidă de profesor, nu îngăduia fiului multe din toate câte le dorea, precum mersul prin baruri sau lecturi socotite de el drept ineptii, ori chiar dăunătoare. Ela îl copleșea cu daruri, care bucură un tânăr de nouăsprezece ani, îl complimenta pentru aptitudinile sale de radiofonist și îl privea minute în șir când Ion emitea sau recepționa la postul său de radio-amator, minunându-se de îndemânarea lui, mărturisindu-și nepriceperea totală față de asemenea treburile.

Acuma, tânărul Caraba tocmai terminase de remediat o mică defecțiune a manipulatorului, când soneria de la intrarea principală se făcu auzită. Ion își părăsi grăbit micul laborator și deschise larg ușa, exclamând bucuros, de-ndată ce descoperi cine era vizitatoarea:

— Tanti Elaaa! Ce bine-mi pare că te văd!

Crispându-se ca din pricina durerii provocate de nemeritata bucurie încercată de băiat pentru sosirea ei, Ela îi sărută matern obrazii, după care se arătă plăcut impresionată pentru cât de frumos mirosea.

— Colonia primită de la dumneata! exclamă Ion.

— Da de unde? Tu miroși a căpșuni!

— Și a lapte! completă Ion și adăugă grăbit: Așa spune tata.

— Ei! O să-l mai lămuresc eu pe tata ăsta al tău, care încă te mai crede copil!

Ion o ajută să se dezbrace, îi luă valijoara din mână și i-o puse pe scrin.

— Nu cred să reușești mare lucru, tanti Ela.

— Ascultă, Ioane, de ce nu-mi spui pe nume? se arată ea supărată.

Profesorul apărură lângă ușa întredeschisă și, incitat de discuția Elei cu fiul său, rămase tăcut, să asculte.

— Dacă pricep bine cum stau lucrurile, o să-mi fii mamă! spuse băiatul.

În secunda următoare, femeia îi arată, cu un gest violent, portretul mamei lui, și-i spuse cu furie:

— Ea ți-a fost mamă și tot ea îți va rămâne pentru tot restul zilelor! Te blestem dacă o să spui mamă primei căzături din viața tatălui tău.

— Bine, dar dumneata nu ești... încercă el să protesteze, apărând-o, însă Ela continuă cu aceeași înflăcărare:

— Nimeni nu știe cum este cel din fata lui, dar un lucru trebuie să știe oricine: Mama este una!

Se așeza pe un fotoliu și spuse în șoaptă:

— Iartă-mi tonul. Știi, eu nu mi-am cunoscut mama și ori de câte ori mi s-a impus să numesc astfel pe cineva, am refuzat. Și tu să faci la fel!

— Dar dumneata ești atât de bună!

— De ce, Ioane? Pentru că îți trimit câțiva lei, din când în când? Sau crezi, poate, că vreau să-mi cumpăr titlul de mamă? Și-apoi, eu nici nu știu dacă te iubesc! Eu îl iubesc doar pe tatăl tău. La nebunie! Poate că din cauza asta și tu îmi ești drag. Da, da, ești așa cum mi-aș fi dorit să fie copilul meu, dar tu ești al ei! strigă Ela, și din nou îi arată tabloul maică-sii. Numai ei să-i spui mamă, iar mie, pur și simplu, Ela!

Impresionat, băiatul i se aruncă în brațe, în timp ce Marin închide ușa și ciocănește pe dinafară,

după care intră, încercând să-și stăpânească emoția.

— Ela! Ce-i cu tine? se arată el surprins.

— Credeam că vizita mea la București te bucură! se arată ea supărată.

— Nu fi rea! o dojeni Marin. Am spus asta, fiindcă știai că mâine seară voi veni eu la Timișoara.

— Fie! acceptă ea motivația profesorului și, la rândul ei, explică: Aveam nevoie de puțină vâșelină flawă pentru micul meu salon de cosmetică, domnule profesor atât de elegant îmbrăcat! V-aș putea întreba de unde veniți?

— De la o mică agapă. Dacă mi-ai fi telefonat, nu m-aș fi dus.

— Hopaaa! exclamă Ion. Începe balul! Copilul pleacă! mai spusese el, și-i părăsi.

— Domnule, ripostă ea la observația de mai înainte a lui Marin, desigur, așa s-ar fi convenit să vă telefonez, dar eu sunt o fată lipsită de maniere, fiindcă am fost educată pe străzi, iar prin orfelinatele pe unde am crescut telefonul nu făcea parte dintre comoditățile acelor locuri.

— Ia ascultă! se arată el supărat, când ai de gând să termini cu șantajul ăsta sentimental?

— Când o să-mi desăvârșiți educația, domnule profesor?!

Marin o îndepărtă de el cu oarecare ostentație și ripostă:

— Va fi imposibil, fiindcă ești refractară.

— Geloasă, dom' profesor! se recunosc ea înfrântă și i se cuibări la piept.

Dar, imediat după aceea, dorind să-și nege slăbiciunea de care făcuse dovadă, Ela își motivă sosirea la București pentru nevoile salonului ei de cosmetică și datorită înmulțirii clientelor. Firesc, profesorul o sfătui să mai refuze pe unele, dar femeia îl sfătui să ceară părerea fiului său în materie de negustorie. În secunda următoare, Marin replică, puțin supărat:

— Oricum, Ion nu mă prețuiește prea mult.

— Poate că îl chinui!

— Nici în glumă să nu mai spui asta. Dar nu pot înțelege cum un tânăr cu preocupări serioase ține la niște lecturi sub orice critică și poate chiar periculoase prin spiritul de aventură la care incită ele. Și-apoi cafeneaua, barul.

— Costisitor, nu? îl ironiză femeia.

— Și asta, dar mă tem că în curând îmi va transforma casa în cafenea.

— Norocul tău este că n-ai vecini!

— Zgomot nu face, dar mă tem de anturajul lui.

Ela își prinse capul în mâini și, cu glasul înfundat, spuse:

— Marinică, nu-l face să plângă la nouăsprezece ani. O să-i stoarcă viața destule lacrimi. Lasă că vii tu la Timișoara și îți scot eu din cap prostițele.

— Da, sosesc mâine seară, pentru câteva conferințe! se arată profesorul bucuros.

— Conferințe importante! exclamă ea, cu puțină ironie.

— Da, foarte importante, fiindcă vreau să obțin, pentru studenții mei, contracte de cercetare, din partea unor întreprinderi din oraș.

Deodată, Ela se repezi la el și, înșfăcându-l de revere, tună:

— La dracu toate conferințele și contractele și cercetările din lume! Eu n-am nevoie decât de tine! Te vreau bun, mă, ca pâinea caldă de care n-am prea avut parte în copilăria mea trăită prin azile și orfeline. Să fii bun, Marine, și cu mine, dar și cu băiatul tău.

— Mă rog, ce-ar trebui să fac pentru a-ți dovedi că sunt bun?

Ela scoase din valijoara ei casetofonul primit de la Leon, și i-l oferi, rugându-l să-l dea lui Ion.

— Ai înebunit? se arată el intrigat.

Cosmeticiană zâmbi trist și murmură ironic:

— Desigur, costă o grămadă de bani!

— Chiar așa!

— Băiatul tău o să aprecieze altfel darul.

— „Băiatul tău, băiatul tău!” o îngână Marin.

Femeia își șterse o lacrimă și bâigui:

— Aș fi vrut să pot spune „băiatul nostru”, dar bucuria asta nu mi-a fost hărăzită, printre altele!

— Ia lasă asta! Nu spun nimic altceva, decât că prea îl răsfeți pe Ion.

— Marinică, eu te iubesc foarte mult și n-aș vrea să te stingheresc...

— Ești o proastă!

Ela îi arată o sticlă cu vodcă pe bufet, și-l întreabă:

— Crezi că ar fi șanse să-mi revin, dacă beau ceva?

Profesorul râse din toată inima și-i turnă într-un pahar, iar după ce ea sorbi câteva înghițituri, o întreabă dacă se simțea mai bine și ea răspunse, fără să-l privească:

— Nu știu! Oricum îmi este mai cald! și-i dădu și lui să bea.

Marin o sărută pe frunte, întrebând-o dacă avea de gând să înnopteze la el, dar Ela trebuia să plece neapărat în seara aceea, fiindcă a doua zi avea cliente programate.

Profesorul îi propuse să o conducă cu mașina la gară, dar ea, amintindu-și că băuse, îl rugă să cheme un taxi.

* * *

De-ndată ce trenul accelerat București-Timișoara se puse în mișcare, Ela ieși din compartiment pe culoar, aprinzându-și o țigară, deși cușeta pe care și-o rezervase nu o împărțea cu nimeni. O vreme, rămase cu privirea ațintită spre fereastra dincolo de care se întindea negura nopții. Când ajunse la capătul țigării, Leon trecu pe lângă ea ca din întâmplare, șoptindu-i:

— Cușeta numărul optsprezece!

Ela intră în compartimentul ei, își mai luă o țigară, însă de data asta nu și-o aprinse singură, fiindcă amabilitatea unui tânăr și frumos călător o scuti de acest efort, oferindu-i foc de la bricheta

lui. Tipul amabil nu era altul decât Gigi Frumosul, reputat hoț din trenuri, care vorbea perfect cinci limbi. I se recomandă, în toate cinci, ca fiind doctorul Bandera Epinendro de la Madrid, și tocmai se întorcea acasă.

Ela vorbea destul de bine italiana, așa că înțelese cu cine – credea ea – că are de-a face și în mai puțin de zece minute se afla în cușeta lui, având să-l surprindă cu știința ei de a face amor, cu toate că Gigi Frumosul încercase toate formele de iubire, de la împreunarea cu căței senegalezi, bătaii cu bice având șfichiuri de plumb, pederastie, tablouri erotice și câte și mai câte altele. Dar, ce îl impresionează cel mai mult pe Gigi – alias doctor Bandera – fu căldura fierbătorului încins la o baterie, cu ajutorul căruia Ela îi dezmierdă prostata, fericindu-l anal. După aproape două ore, nesățioasa Ela Rovăn porni foarte hotărâtă spre cușeta nr.18, unde Leon o aștepta cu ușa descuiată și, de-ndată ce intră, se năpusti asupra ei, dar nu fu nevoie să facă nici cel mai mic efort ca s-o dezbrace, fiindcă ea, lepădându-și halatul, dezvăluie un nud foarte atrăgător. Leon o azvârli pe pat și se aruncă lacom peste ea, gata parcă s-o devore.

— Începe noaptea noastră, Ela, murmură el, neștiind nimic despre aventura cu Gigi.

— Da, Leon! exclamă ea, și-i înlănțuie gâtul cu brațele, oferindu-i-se cu generozitatea care însoțește dăruirea unui obiect de care abia aștepți să scapi.

Și bărbatul, prostit de gesturi și gemete false, căzu victimă acelui simulacru de senzualitate pe care ar fi stârnit-o în femeia de lângă el. Urmă o înșiruire incoerentă și lipsită de ritm a unor inadecvate suspinuri, ca până la urmă insinuarea unui leșin să pună capăt acelei dăruiri amoroase atât de penibil simulate.

Mai târziu, când totul reîntră în normal, și după ce însoțitorul vagonului de dormit le aduse o sticlă

de Calvados din rezerva lui personală, Mancea întreabă:

— Cum de-ai scăpat de profesor?

— I-am spus că a băut și nu mai poate conduce, așa că mi-a chemat un taxi.

Leon o fixă cu o privire îngrijorată și spuse, parcă mai mult pentru el:

— Mă tem că te-ai prins cu-adevărat în jocul de-a iubirea cu Marin Caraba!

— Să fim serioși! ripostă cosmeticiana.

— Hm! făcu bărbatul. De fapt, altceva mă îngrijorează în cel mai înalt grad: noul post de radio, ca să putem asigura trecerea „pudrei” prin România, fără probleme. Fără acest post, comunicarea pentru protecția transportului devine aproape imposibilă.

— Fii pe pace, Leon. Mâine seară, profesorul va fi în scutece, la mine acasă, așa că vom putea proceda cum dorim. Te asigur de asta.

* * *

Profesorul Marin Caraba tocmai își închidea valiza, când Ana Șoituz, prietena lui Ion, apărură, ca în fiecare zi, la ora 16.

— Voi lipsi câteva zile! i se adresă fetei, rugându-o să poarte grija feciorului său câtă vreme el va lipsi, prevenind-o ca Ion să nu-i transforme locuința în cafenea. Furios, Ion ripostă vehement, reproșându-i tatălui că, punându-l în „subordinea” Anei, îl rănea de moarte.

Fără să-l ia în seamă, Ana îl asigură pe Marin că se putea bizui pe ea, niciuna din temerile sale n-aveau să se împlinească. Apoi, îl făcu atent pe Ion cu privire la respectarea programului pe care ea i-l va organiza, iar el va trebui să-l respecte. Ion se arătă foarte indignat, strigând cum că este victima unui complot inițiat de propriul său tată, având-o complice pe Ana, singura lui prietenă.

— Nene Marinică, acest tânăr se va trezi în fiecare dimineață mai devreme ca de obicei și va pleca la facultate, cu temele făcute.

— Da recreație nu-mi dai? o întrebă Ion, cu un glas de copil gata să plângă.

Ana ripostă pe un ton ex cathedra:

— O femeie înțeleaptă trebuie să se poarte cu un bărbat la fel cum te porți cu un câine: mâncare destulă, tot timpul ținut în lanț și, din când în când, puțină libertate. Tu, vei fi liber două ore pe zi, în laboratorul tău de radioamator.

Profesorul se amuza copios de înfruntarea celor doi tineri, dar, privindu-și ceasul, își luă valiza și, îndreptându-se spre ușă, reproșă fiului său a nu-i fi scris Elei câteva rânduri de mulțumire pentru casetofonul pe care ea i-l dăruise, iar băiatul îl asigură că îi va telefona chiar în seara aceea.

De-ndată ce Marin îi părăsi, tinerii se simțiră oarecum stingheri. Primul care rupse tăcerea fu Ion, cerând Anei să-l ajute la lipirea unor fire desprinse la aparatul său de radio emisie-recepție. Fata se dovedi nu doar entuziastă, dar și folositoare, iar odată terminată reparația, el se grăbi să facă o mică probă: își puse căștile la urechi, iar mâna dreaptă deasupra manipulatorului, gata să răspundă, dacă ar fi fost nevoie.

La un moment dat, studentul prinse a se încrunta, părând să asculte ceva deosebit de interesant: căzuse pe o frecvență pe care se emitea următorul mesaj: „Dacă ești sănătos, du-te la debarcader. Haină de piele neagră, servietă albastră. Vești urgente. Aștept să te cunosc. Ora 16. Semnează X.K.P.”

— Ce ascuți? îl întrebă Ana, dându-și seama de interesul lui pentru ceea ce auzea.

— Aa, nimic important! răspunse Ion și zâmbi silit, după care puse căștile peste aparat.

Pe urmă, motivând că are nevoie de o lampă pe care trebuie să și-o procure de urgență, ieși din cameră și se îndreptă către locul unde misteriosul X.K.P. îl aștepta pe cel ce dorea să-l cunoască.

* * *

Doi bărbați tineri bine dispuși se ascultau pe rând și râdeau fiecare de ceea ce povestea celălalt. Deodată, un taximetru opri la intrarea principală a parcului, loc – se părea – ținut sub observație de cei doi. Din mașină, coborî un bărbat între două vârste, nu altul decât Leon Mancea, la vederea căruia cei doi se priviră lung și își zâmbiră de parcă ar fi descoperit o veche cunoștință. Bărbatul între două vârste poartă haină din piele neagră, ține în mâna stângă o servietă de culoare albastră. Privește în jur și apoi mărește pasul spre barul Ciba, oprindu-se chiar alături de casa sa pentru închiriat ambarcațiuni și asigurându-se că nu are pe nimeni, nici pe urme, nici prin preajmă. După o vreme, prinse a se plimba pe aleea principală, până când, din spate, îl depăși un tânăr venit în mare grabă, judecând după respirația lui agitată. Acesta începu să examineze atent înfățișarea omului cu servietă albastră, iar când se opri dinaintea lui, cei doi tineri nu mai avură niciun dubiu: nu se cunoșteau, dar se căutau.

Leon era destul de obosit. Călătorise noaptea cu trenul, Ela îl zbuciumase amoros până aproape la epuizare, iar dimineața călătorise cu avionul, așa că dorea să termine în bune condițiuni, dar cât mai repede întâlnirea cu fiul profesorului Caraba.

— Vă par cunoscut? întrebă Leon, într-un târziu, zâmbind oarecum încurcat de insistența cu care Ion îl examina.

Intimidat, tânărul se scuză, motivând că servieta pe care o ținea în mână îl frapase.

Bărbatul în haină de piele neagră se arătă dezamăgit: servieta nu era decât o vechitură, nu merita atenție!

Ion strănută, iar celălalt se grăbi să-l întrebe:

— Sunteți răcit?

— Dimpotrivă! M-am însănătoșit, altminteri nu veneam.

— Mă bucur pentru sănătatea dumneavoastră și vă mulțumesc că ați răspuns cu atâta

promptitudine la mesajul meu! îi răspunse Leon.

Privi înjur, apoi murmură:

— E cam rece, ce-ar fi să intrăm în bar?

— Să intrăm! consimți Ion.

Din cele zece măsuțe, numai două erau ocupate. Ion și Leon se așezară la una mai retrasă, într-un colț, după ce își luară câte un Dubonet. O vreme, se priviră tăcuți, apoi Leon murmură, cu o sficiune îndelung exersată:

— Ca să vedeți, domnule Caraba, ce înseamnă viața: până acum un sfert de oră nu știam unul despre celălalt mai nimic. Și, iată-ne așezați la aceeași masă, ca vechi prieteni.

Unul dintre cei doi tineri bine dispuși intră în bar, pășind oarecum nesigur, ca și cum ar fi băut peste puterile sale. Își comandă o cafea și se așază chiar în mijlocul încăperii, cu spatele la Ion și Leon Mancea.

— Domnule Caraba, nu sunt un om indiscret, dar acum sunt ispitit să aflu câte ceva despre dumneavoastră...

Tânărul Ion Caraba continua să-l privească tăcut, ca și cum nu l-ar fi auzit vorbind, iar omul cu servieta albastră, fără să se arate supărat începu să spună câte ceva despre el:

— Sunt un meșteșugar, mai exact tehnician dentar.

— Sunteți și radioamator? întrebă studentul.

— Nu! Nu tocmai! răspunse Mancea, evaziv.

Își aprinse o țigară al cărei fum avea un iz acru, ca de opium, sorbind din coniac, îndelung. În cele din urmă, privind undeva în gol, prinse a sporovăi:

— Domnule Caraba, toți suntem niște locatari temporari ai acestei coji de nucă pe care, cu-atâta emfază, o numim Terra! Da, da, căci ce altceva suntem decât niște bieți oaspeți, în cel mai desăvârșit provizorat, fiindcă gazda ne poate azvârli oricând dorește?!

Râse silit, apoi își întrebă interlocutorul dacă nu găsește hilar că cineva poate declara un loc

oarecare, ca fiind domiciliul său, stabil?!

Tânărul suspină profund, apoi murmură:

— Într-un fel, poate că aveți dreptate, dar e atâta de trist ce-ați spus!

Leon arboră o tristețe perfect jucată, ceea ce impresionează teribil pe Ion, căci se pomeni zicându-i că vorbește ca un înfrânt. Și imediat îi ceru iertare.

Mancea tăcu o vreme, ca după aceea să recunoască:

— În parte, ați ghicit, dar, ca să nu ajungeți asemenea mie, profitați de unul ca mine, de experiența mea.

— Nu înțeleg! mărturisi Ion.

— Domnule Caraba, un bărbat frumos și tânăr ca dumneavoastră, are, cred eu, destule trebuințe, pe care și le-ar putea satisface, dacă ar fi ajutat de unul mai vârstnic! surâse el trist.

— Cum?! se arătă Ion, interesat.

Leon zâmbi reținut.

— Fiind cooptat într-o afacere, sigur, la început mai mică! Hm! Ce-ați zice dacă eu, dintr-un motiv oarecare, sau pur și simplu dintr-un capriciu, v-aș cere să transmiteți zilnic, de la postul dumneavoastră de radioamator un mesaj, iar pentru această osteneală, v-aș plăti de fiecare dată câte o mie de lei.

Studentul se arătă interesat de ofertă. Cerând să audă cuprinsul mesajului, celălalt îi răspunse imediat:

— „Caut aspirină!”

— La ce oră?

— La cincisprezece și treizeci de minute, iar la ora șaisprezece să vă întâlniți cu mine, tot aici. Chiar dacă eu nu mă prezint la una sau chiar două întâlniri, dumneavoastră continuați să transmiteți mesajul și să veniți aici, unde să mă așteptați o oră.

Îi întinse mâna și Ion i-o strânse, după care îi spuse:

— Eu plec, dumneavoastră mai rămâneți un sfert de oră și, începând de mâine, transmiteți.

Se ridică de la masă și părăsi barul. De-ndată ce se angajă pe o alee secundară, unul dintre cei doi tineri veseli, care nu intrase în bar, porni pe urmele lui Leon.

Ion Caraba rămase pe loc, gânditor. „Nici nu îți închipui tu, nefericitele, în ce capcană ai căzut! Eu sunt singurul care îți știe taina, Leon Mancea, te voi prinde și te voi da în vileag!” se grozăvi el în sinea lui.

Exact după 15 minute, părăsi și el localul. Afară se înserase. Mergea agale spre șosea, dar când să iasă din parc, văzu un bărbat trudind la un microbuz care se încăpățâna să nu pornească. Pasionat de orice fel de aparate și mașinării, studentul se apropie de șofer, observă câteva clipe demersurile sale, după care îi ceru să încerce și el. Șoferul se dădu de-o parte, iar Ion, în mai puțin de un minut, îi puse motorul în funcțiune.

— Vă mulțumesc, domnule inginer! se arătă el îndatorat.

— Nu, nu sunt inginer, murmură binefăcătorul și preciză: doar student!

— Ehei! ce contează, acolo un an, doi, dacă ați prins meseria atât de bine! Uitați, a început să ploua. Dacă mergeți în centru, vă rog să urcați.

— Dau o cafea bună, dacă mă duceți la cofetăria Zorile. Numele meu este Ion Caraba!

— Și al meu, Vlad Toican! se recomandă șoferul.

Porniră către centrul orașului. Pe drum, vorbiră despre muzică, teatru și tehnică, iar tânărul Caraba constată, cu glas tare, că șoferul avea cunoștințe care depășeau mult pregătirea unui om din profesia lui.

— Domnule Caraba, cândva, am fost și eu student, dar numai trei ani, fiindcă... fiindcă a survenit ceva, în viața mea, ceva al dracului de rău! Și a trebuit să întrerup! mai spuse el, și lui Ion i se păru că interlocutorul său își șterse o lacrimă pe furiș.

La cofetăria Zorile, lume multă, nicio masă liberă. Chiar în clipa când se pregăteau să plece, auziră glasul plăcut al unei femei:

— Vlaad!

Șoferul se-ntoarse și, la rândul său, strigă „Mona”. Pe urmă îl luă de braț pe Ion și îl conduse la masa fetei, făcând prezentările:

— Mona Gurău, prietena mea, Ion Caraba, inginer.

Și iar trebui Ion să explice că nu era decât student. Se comandă cafele și frișcă pentru toți.

Printre altele, studentul află că Mona și Vlad sunt logodiți, însă părinții ei se opuneau căsătoriei.

— Drept să vă spun, domnule Caraba, ne întâlnim prin cofetării sau baruri. Vlad e din provincie și locuiește la un unchi al său. La mine acasă nu este acceptat, prieteni nu avem, într-un cuvânt, nu putem merge undeva anume.

Impresionat de nefericirea celor doi tineri, Ion îi invită la el, dar Mona se arată temătoare.

— Tata a plecat în altă localitate și sunt singur acasă.

— Atunci mâine! interveni Vlad.

— Dar numai după ora optsprezece, fiindcă până atunci iau niște lecții particulare.

Unul dintre cei doi tineri veseli din barul de la debarcader se așază și el la o masă apropiată de aceea unde stăteau cei trei: Mona, Vlad și Ion.

* * *

În după-amiaza zilei următoare, Mona Gurău și Vlad Toican nu conteneau să admire locuința familiei Caraba, gustările și fructele exotice oferite de Ion, dar mai ales laboratorul și postul său de radio-emisie-recepție.

— Doamne! exclamă fata. Ce aparat complicat! Ce de becuri! Ce de fire! și se porni să examineze totul, de parcă s-ar fi aflat dinaintea unei comete. Oo, făcu ea într-un târziu, ai și căști!

Ca după aceea, descoperind manipulatorul, să întrebe:

— La ce folosește mânerul acesta?

Amfitrionul surâse amuzat de nepriceperea ei și se grăbi să-i explice că acela nu era mâner, ci un manipulator și rostul său era să emită semnale Morse.

Mona râse ca de o năzdrăvănie fără seamăn și ripostă:

— Doar nu ești telegrafist, ca să folosești asemenea alfabet!

— Închipuiește-ți, explică studentul, și radiofoniștii, în comunicările lor, folosesc tot acest alfabet.

Impresionată parcă de explicația gazdei, tânăra rămase pe gânduri și, după o vreme de profundă meditație, consideră că e momentul oportun să declare cu glas tare:

— Ionică! Dacă pricep bine, tu, din camera asta, poți ține legătura cu întreaga omenire?!

Mândru, tânărul Caraba răspunse:

— Chiar asta fac!

Încă descumpănită, Mona își consultă logodnicul, nevenindu-i să creadă în minunea pe care, singură, o enunțase.

— Ce spui, Vlad?

Șoferul tresări, suspină adânc, apoi, fără s-o privească, prinse a vorbi pe un ton coborât:

— Cândva, pe când eram student, începuseră să mă pasioneze chestiile astea. Însă...

— Însă, interveni Mona, brutal, văzând că ele nu produc un câștig imediat, le-ai abandonat, fiindcă îți era sete de...

— Să te ia dracu! urlă Vlad, și își plesni fața cu amândouă palmele, după care se smulse din loc și părăsi locuința pe care o vizita pentru prima dată.

Mona se prăbuși pe un scaun și, hohotind în plâns, abia putu rosti:

— N-am vrut, n-am vrut să-l jignesc, dar și-a distrus viața pentru băutură și asta mă înnebunește!

Ion, tulburat de întâmplarea căreia îi fusese martor, bâigui ceva care se voia liniștitor pentru

Mona, apoi îi spuse:

— Rămâi aici. Mă duc eu după Vlad! și o zbughi pe ușă.

Și în vreme ce studentul îl află pe șofer așezat pe treptele unei biserici din imediata apropiere a casei sale, și încerca să-l împace cu logodnica lui, neștiutoarea Monica se așază dinaintea aparatului de radio-emisie-recepție, îl conectă la curentul electric, își potrivi căștile, căută o anume frecvență și când o află, apucă manipulatorul și începu să emită mesajul așteptat de cel ce dorea tranzitarea prin țara noastră, a unei mari cantități de droguri, evident, prin contrabandă:

— „Preluat postul, tatăl plecat!”

Imediat i se răspunse:

— „Verificați legăturile băiatului! Evitați noi prietenii! De mâine, transmiteți la ora stabilită!”

* * *

Ela Rovan izbutise să-l facă pe profesorul Marin Caraba a crede că virilitatea lui o robise pentru totdeauna. Simulând oboseala, dar învingându-și-o din pasiunea pe care el i-o stârnise, Ela i se dăruia ca o înfrântă ce nu se mai putea opune sub nicio formă învingătorului. Iar bietul Marinică, umflat în vanitatea lui, părea că de două zile și două nopți plutește.

Ursuzul profesor era de nerecunoscut: zâmbitor, îndatoritor, politicos până la umilință, vesel și spiritual. Ținuse două conferințe științifice care avuseseră mai mult iz de șuetă mondenă, iar în această cea de-a treia dimineață fu trezit de glasul ca de sirenă, care-i spunea:

— Dragostea mea, ai dormit bine?

Marin o sărută pe frunte și, cu un aer vinovat, că tot ea se trezise înaintea lui, murmură:

— Te-ai sculat de mult?

— Copii de la orfelinat se trezesc la ora cinci! veni imediat răspunsul.

Profesorul sări din așternut și o luă în brațe, șoptindu-i:

— Când o să locuim împreună, îți voi aduce la pat cafeaua, așa cum îi duc lui Ion, ceaiul.

— Marine, o dată, măcar o dată să mă trezești în abur de lapte cald! Și să-mi dai cu lingurița, auzi? Numai o dată...

Caraba izbucni în lacrimi și, ca să braveze situația, strigă la ea:

— Vrei să înnebunesc? Spune! Chiar vrei să înnebunesc?

— De ce mă cerți? se arată ea, temătoare.

— Dacă mai spui d-astea, o să te și bat! tună el și-i sărută părul.

Ela își lipi capul de pieptul lui și murmură, trist:

— Să nu strigi la mine! Chiar am crezut că mă bați, când te-am văzut atât de nervos.

Apoi se desprinsese de el și-i aduse cafeaua, atrăgându-i atenția că peste o jumătate de oră avea să vină mașina de la Institut, să-l ducă la o nouă conferință.

Și mașina sosi și Marin Caraba plecă, și de-ndată ce el plecă, sosi Leon Mancea.

— Iubita lui Ion mă cam neliniștește! comunică el, Elei.

— O puritană! exclamă cosmeticiana.

— Da! consimți recrutorul lui Ion și preciză: Dacă e geloasă, mă tem că poate incomoda activitatea unui student zelos!

Femeia zâmbi și, cu un aer suficient, încercă să-l liniștească:

— Pentru asta, tanti Ela a și găsit leacul.

— Ion o iubește! ripostă Leon.

— Dragostea lor nu e completă. Puștoaica e cuminte! exclamă Ela și se puse pe râs.

Bărbatul își aprinse o țigară, spulberă câteva rotocoale pe care tot el le împinse către tavanul încăperii și întrebă:

— Nu cumva tu ești aceea care va întregi dragostea lui Ion?!

— Ești ordinar, însă ideea mi-a venit mai de mult. Nenorocirea este că eu trebuie să asigur

legătura ta cu Ron, prin postul meu de radio.

— Atunci? insistă Leon să afle la cine se gândise Ela, spre a-l ferici pe tânărul Caraba.

— Ei bine, m-am gândit la Mona!

Mancea chibzui o vreme, ca după aceea să exclame:

— Sigur, n-are experiența ta, dar merge!

Cosmeticiană se năpusti, furioasă asupra lui, iar Leon smulse capotul de pe ea și o azvârli pe pat, unde după câteva palme zdravene, Ela se cufundă în plăcerea pe care o simțea numai cu Leon.

Târziu, către amiază, femeia îl rugă pe Mancea să n-o mai expună unor noi riscuri, dar acesta, delicat ca întotdeauna, o liniști, argumentându-i că târfele nu riscă gloanțe, ci, în cel mai rău caz, doar un picior în fund. Apoi se îmbracă, bău o cană cu vodcă și porni spre aeroport.

În seara aceea trebuia să-i comunice Monei Gurău ce avea de făcut cu Ion.

Gică Borcea era un lungan de vreo doi metri, cu păr negru, numai inele și mereu în dezordine, ca de altfel și îmbrăcămintea lui. Avea ochi mari și într-un veșnic neastâmpăr, iar mâinile osoase și mari, ca niște lopeți, păreau tot timpul în agitație. Vorbea precipitându-se și puțin răgușit, fuma țigară de la țigară și niciodată nu controla notele de plată, oriunde s-ar fi aflat.

Acum îndura dojana furibundă a Monei Gurău, într-un restaurant de mâna a doua, unde cei din jurul mesei la care se afla el, fără s-audă prea bine ce discutau, îl compătimeau pentru neșansa de a-și fi legat zilele de o asemenea cață.

— Unde ai fost, domnule Gică? întrebă femeia, într-o șoaptă disperată.

Umil, cel interpelat răspunse:

— Să vă mint? și sughită de se cutremură localul. Nu pot, că sunt băiat levent și nu-mi stă în caracter.

— Te-am întrebat, unde ai fost? insistă Mona. De ce nu te-ai dus la serviciu?

Bărbatul aținti asupra ei o privire tâmpă, scuzându-se:

— M... m-am îmbătat!

Și chicotind vesel, spre hazul asistenței, strigă:

— Pă cuvântul meu că m-am îmbătat.

Apoi, doborât de nostalgie, murmură, confidențial:

— Dar știi ce rău m-am îmbătat? Rău, rău de tot!

Înfuriată, femeia șopti dur:

— Cred că nici acum nu te-ai trezit.

Împăciuitor, Gică mărturisi că nici el nu era prea sigur că încă n-ar mai fi beat, și râse, binevoitor.

— Dacă ai ști câtă nevoie am avut ieri de dumneata! spuse Mona ținându-l cu o privire acuzatoare.

— Tot aia era, că lucram de noapte! încercă el să-i micșoreze regretul, și continuă să-i explice că, oricum, la lumina zilei nu-i putea fi de folos.

Interlocutoarea abia își stăpâni furia, dar nu se putu abține să-i declare:

— Ți-am iertat multe, dar pentru că ameninți, te fac atent!

Gică sughiță prelung, după care își mărturisi dezacordul:

— Pă... pă 'mneavoastră?! Eu? Să vă ameninț?!

— Adică, eu te-am folosit la furat? Mă tem de lumina zilei?

— 'mneavoastră? protestă el. Păi sunteți mai curată ca roua dimineții. Să moară mama Vasilica!

— Așa o chema pe mama dumitale?

Gică își clătină capul, apoi spuse că acela era numele unei vecine de la care fura dude, pe când era mic, și începu să mimeze legănatul unui copil, căruia îi cânta foarte tare „Nani-nani”. Femeia încercă să-l liniștească, atrăgându-i atenția că ceilalți consumatori îi priveau râzând, dar el se înfurie și strigă tuturor că el și Mona nu aveau nimic de ascuns.

După câteva clipe de tăcere, Mona îi preciză că avea nevoie de el atât dimineața cât și după amiaza.

— Doamnă Mona, răspunse Gică, vedeți dumneavoastră, asta înseamnă două schimburi, iar șeful de garaj...

Mona îi dădu un teanc de bancnote, la vederea cărora el îi declară că e gata să facă orice. Apoi scoase din poșetă o fotografie și arătându-i-o, îi preciză:

— Pe verso ai adresa. Memorează chipul!

— Să-l accidentez?

— Când ți-am mai cerut eu așa ceva?! se mânie femeia.

— Așa-i, consimți el, că sunteți curată ca roua dim... și fraza îi fu curmată de un sughiț cutremurător. Atunci, îl duc unde vrea?

— Da!

— Da' dacă nu vrea taxi, îl iau în mașină cu sila?

Mona zâmbi sigură de ea.

— Nu-ți face griji. Să stai pe-aproape de casa lui, pe la ora cincisprezece. Va avea nevoie de taxi! mai spuse ea și părăsi localul, urmărită de privirea nu prea inspirată a șoferului de la getax, care, acum, în voie, sughiță cu voluptate.

* * *

De-ndată ce isprăvisese de transmis mesajul pentru care Leon Mancea îl plătea regește, Ion Caraban tocmai se pregătea să plece la debarcader, când soneria de la intrarea în casă se făcu auzită. Alergă la ușă, iar în prag o află pe Mona, foarte elegant îmbrăcată, dar cu figura răvășită de parcă atunci s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

— Ce-i cu tine? o întrebă Ion.

Fata i se aruncă de gât și, plângând, îl imploră să nu o gonească, fiindcă îl iubește.

— Îl ai pe Vlad! încerca studentul să se apere.

— Nu te mai am decât pe tine! îl asigură ea, disperat.

Derutat, tânărul Caraba îi spuse că era foarte presat de timp, îi reaminti că până la ora 18 lua niște lecții particulare, dar Mona îngenunche, îi prinse picioarele cu ambele brațe și-i declară că dacă n-o va lăsa în preajma lui, se va sinucide.

Ion o luă pe brațe și o duse în casă, apoi plecă grăbit la întâlnirea cu Leon. Ajuns în stradă, dândă ce își privi ceasul, studentul își dădu seama că mai avea numai opt minute până s-ajungă la debarcader, însă, când se răsuci către celălalt colț al străzii, descoperi un taximetru, al cărui șofer stătea rezemat de capota mașinii. Alergă spre el, gata să se urce, dar celălalt îi spuse:

— Nu plec, dom'ne. Uite și-mneata la aparat! M-a lăsat mască cu șaij'dă lei!

— Ți-i plătesc eu, numai scapă-mă din necaz.

— Dacă-i așa, zburăm, neică! Și urcându-se la volan, se recomandă: Numele meu e Gică. Dacă ne învoim, te servesc și sub tarif, da să știi din vreme! și răsă prosteste.

Când taximetrul părăsi strada pe care locuia Ion, vis-a-vis de locuința lui se deschise o fereastră și, dincolo de perdeaua care fâlfâia, acoperind-o, se instală unul dintre cei doi tineri foarte veseli, celălalt aflându-se ca o umbră, pe urmele lui Leon Mancea.

Rămasă singură în locuința familiei Caraba, prea îndrăgostita Monica, în dorul ei nestăvilit pentru Ionică, se așeză dinaintea aparatului de emisie-recepție și se puse pe treabă, comunicând realizarea cunoașterii tânărului Caraba de taximetristul Gică, unele detalii privind apropierea datei tranzitării drogurilor prin România, cu o zi și jumătate mai devreme, cum și alte nevinovății de acest fel. Dar când exploatarea manipulatorului era în plin, Ana, prietena lui Ion, care avea o cheie a locuinței dată ei chiar de profesor, pătrunse în casă, străduindu-se a nu fi simțită de cel căruia dorea să-i facă surpriza. Și ce să vezi? Anița, dând cu ochisorii ei nevinovați, de vinovata Monica,

mai ales în postura de radio-telegrafist, fie din amor, fie din tulburare, o întrebă, ce-i drept, nu tocmai amabil, cam cu ce treburi se afla pe-acolo, și cu voia cui se „juca” ea cu „jucăria” lui Ionel. O clipă-două, Monica se tulbură, dar imediat recăpătându-și stăpânirea de sine, deveni ea aceea care, vezi Doamne, avea dreptul să pună întrebări, ba chiar să se și arate supărată că Ana dăduse buzna peste ea.

Intimidată, Ana îi arată cheia locuinței, și-i spuse cine i-a dat-o, ca apoi să întrebe:

— Dar dumneata?

Cealaltă zâmbi, și-i spuse că ei, Ion îi dăduse cheia.

— Eu venisem să-i fac puțină ordine printre cărți, murmură Ana.

— Eu, ripostă dur Mona, venisem să-mi fac ordine în viață.

Pe urmă, acoperindu-și fața cu palmele spuse:

— N-aș fi venit aici pentru mine, dar am făcut asta pentru copil.

Năucă, Ana se apropie de ea, bâiguind:

— Ce copil?!

— Al meu și al lui Ion! preciză Mona.

— S-a născut?! continuă Ana, în aceeași atitudine tâmpă.

Mona se răsuci spre ea și, pe un ton blând, o întrebă, la rândul ei, dacă nu cumva se afla în aceeași situație.

— Nu! o asigură Ana, și îi promise că avea să rupă orice legătură cu Ion, dar întrebă când se va naște copilul.

— Peste două luni! răspunse Mona.

Cealaltă o examinează atent, apoi tună:

— Mă crezi tâmpită?

Și repezindu-se asupra ei, o lovi până ce Mona căzu, iar după aceea părăsi camera. Imediat după ce Ana dispăru, Mona se ridică și porni spre aparat, dorind să-și reia lucrul, dar zgomotele produse de o ușă deschisă și glasurile lui Vlad și

Ion o făcură să renunțe, ba să se și întindă pe covor, părând în nesimțire.

De-ndată ce Vlad și Ion intrară în cameră, auziră gemând și, abia într-un târziu murmurând „Ana”.

— Ce-i cu ea? întrebă Vlad.

— M-a... Io... lovit!...

— A murit! strigă Vlad, disperat.

— Ce să fac? bâigui Ion.

Tot Vlad îl scoase din încurcătură.

— Bine că am spus taximetristului să aștepte. Trebuie să te dai la fund, o vreme.

— De ce?

— Firesc ar fi s-o denunți pe Ana, spuse Vlad.

— Uite ce facem: te ascund la o mătușă a mea, în Pantelimon. E loc sigur și n-o să-ți lipsească nimic. Apoi, scot cadavrul Monei și restul mă privește.

* * *

A treia zi, taximetristul îl vizită pe student, întrebându-l:

— Dom' Ionel, cum o duci la moșia lu' dom Vlăduț?

— Mă doboară singurătatea, nene Gică.

— Hm! făcu lunganul, poate că asta o fi dorit.

— Tare îl mai urăști pe Vlad.

— Aiurea! Îl disprețuiesc.

— O fi știind Ana ce sacrificii fac eu pentru ea?

Șoferul zâmbi îngăduitor, apoi murmură:

— Păi, dă unde să știe, dacă nu-i zici?! Uite! La câteva case de-aici e un telefon. Ia coala o fișă, sună și vezi dacă mai vrea să te vadă.

— Te-a pus Vlad să mă încerci?

— Ascultă, frățioare, Gică Borcea nu e jigodie!

— Ca mine, da?!

— Nu! Dumneata ești doar fraier, adică suflet ai, dar mintea te-a cam părăsit! Hai, telefonează-i, că eu te-aștept.

Ion porni agale. Ajuns la telefonul public, folosi fișa pe care i-o dăduse Gică, iar până să termine

convorbirea, studentul se trezi cu taximetristul lângă el.

Curând ajunseră lângă parcul din apropierea casei lui Caraba, unde Ion coborî.

Din depărtare, Ana venea spre el, alergând. Studentul porni în goană spre ea. După câteva clipe, erau unul în brațele celuilalt, iar Gică plângea ca un copil.

— Mona a murit din cauza loviturilor tale! spuse tânărul Caraba, după o vreme. De aceea am dispărut; n-am vrut să te denunț.

— Trebuie să mă predau poliției! murmură fata.

— Bine, mergem împreună! declară el și o luă de mână.

Abia făcură câțiva pași, când Ana se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă studentul.

— Tu minți! Tu n-ai fost plecat de-acasă. Am trecut pe-acolo. Tot timpul am văzut că ardea lumina verzuie din laboratorul tău de radio emisie-recepție.

— Tata! exclamă băiatul. A sosit?!

— Vine în seara asta, peste o oră și jumătate. Negăsindu-te pe tine, a sunat la noi...

— Mă tem pentru el. Dacă zici că laboratorul meu e luminat, mă duc acasă.

Ana îl urmă de departe.

Când ajunse în camera alăturată de laboratorul său, Ion auzi manipulatorul țâcănind, iar când privi prin ușa întredeschisă, o văzu pe Mona la lucru. Emitea, cu frenezie:

— „Tranziția mâine dimineată. Prima etapă Tulcea, a doua București, a treia Sibiu, a patra Timișoara și ultima Arad!”

Nemaiputându-se stăpâni, tânărul Caraba se repezi la Mona, dar fata, cu o profesionalitate de netăgăduit, îl imobiliză, după care îl somă cu un Browning de 9 mm să intre în baie, unde îl încuie. Apoi reveni la aparat și dori să reia transmiterea, dar Ana năvăli în laborator. Poate că Mona ar fi

suprimat-o, dacă din spate n-ar fi tunat glasul puțin răgușit al taximetristului:

— Mona Gurău, ești arestată!

Cu o prezență de spirit demnă de admirație, contrabandista șopti:

— Privește în spate! și apoi discutăm.

Gică se prefăcu a-i fi căzut în capcană, dar își opri gestul la jumătatea cursei, având posibilitatea astfel să pareze stiletul pe care Mona îl azvârlise spre el.

Gică făcu semn Anei să plece și fata se supuse.

De-afară, apărură cei doi tineri mereu veseli, însoțind pe Vlad Toican și Leon Mancea, care se țineau strâns încătușați.

— Domnule căpitan, se adresă lui Gică Borcea unul dintre cei doi tineri veseli, stăpânul casei e afară, împreună cu o fată, Ana. Spune că dumneavoastră și tânărul Ion Caraba ați fi în pericol.

Din baie, răsunară câteva bubuituri.

— Adu-i în casă! ordonă Borcea. Nu de alta, dar tatăl să spună fiului, care dintre ei are mai multă stofă de aventurier. Pe urmă, îl eliberă pe Ion, luându-l de-o parte, băiatul îi șopti la ureche:

— Nea Gică, îți mulțumesc pentru toate câte le-ai făcut pentru noi, dar nu fi prea aspru cu tata. Știi, la vârsta lui, lecții ca asta se îndură mai greu.

Și, jenat, adăugă, ca o scuză:

— Nu te supăra, nea Gică, dar eu așa cred.

Lunganul îl strânse la piept, murmurându-i ca într-un jurământ:

— N-ai teamă, dom' Ionică, i-oi spune și eu, acolo, câte ceva, atâta cât e nevoie, dar n-o să-l amărăsc.

Ion Caraba îl învăluie într-o privire caldă, recunoscătoare, în timp ce Ana și profesorul apărură în sufragerie.

Afară era noapte și frig, așa ca în sufletele răilor, care fac CONTRABANDĂ CU MOARTEA...

De același autor:

Cutia cu scrisori -1969
Jos masca, domnule Dib -1971
Ipoteze judiciare -1971
Insula spionilor -1972
Întâlnire în Valea Morții -1974
Prețul tăcerii -1974
Pichetul în alarmă -1976
Invidia -1979
Obsesia -1979
Martor ocular -1982
Ce aveți cu Bibicu? -1984
În cercul alb -1984

Cuprins

ÎN PERICOL DE MOARTE
CONTRABANDĂ CU MOARTEA
De același autor:

Table of Contents

ÎN PERICOL DE MOARTE	2
CONTRABANDĂ CU MOARTEA	34
De același autor:	63